

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௪.] ஈசுவரஸ்ர ஐப்பசிமீ [பகுதி-கஉ.

Vol. 34. October—November 1937. No. 12.

கம்பராமாயணசாரம்.

[௩௪௪-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.]

விபீடணன் அடைக்கலப்படலம்.

விபீடணன் இராமனை அடைக்கலம் அடைந்ததைக் கூறுவது.

விபீடணன் இராவணனால் தூத்துண்டு

இராமனிநுந்த இடத்தை அடைதல்.

[இரணியன்வரலாற்றை விபீடணன்கூறக் கேட்ட இராவணன், கோபங்கொண்டு, 'இரணியனது பகைவனுக்கு அன்புபூண்ட இரணியன்மகனாகிய பிரகலாதனும் என் பகைவனுக்கு அன்புபூண்ட என் தம்பியாகிய நீயும் ஒருவனையொருவன் ஒத்திருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு வேறெவரும் ஒப்பாகார். பிரகலாதன் பிதாவைக் கொலையுணச்செய்து இராச்சியத்தை அடைந்தது போல நீ அண்ணனைச் சாகச்செய்து அரசாளக்கருதுகிறாய். உன் கருத்து நிறைவேறுது. எனக்குத் தன்னமையான பகை நீயிருக்க, அன்னியமான பகை வேறு வேண்டுமோ! முன் நான் அனுமானைக் கொல்லுங்களென்றபோது நில்லுங்களென்று தடுத்து மாதரைக்கொல்லினும் தூதரைக்கொல்லுதல் தகாதென்று

சொல்லி அவனைத் தப்புவித்தாய். அப்போதே நீ பகைவனைத் துணையாகக்கொள்ளத் துணிந்தாயென்பதை இப்போது தெரிந்தேன். வஞ்சத்தையுட்கொண்ட நெஞ்சத்தையுடைய உன்னோடு வாழ்தலினும் நஞ்சத்தையுட்கொண்ட நாகத்தோடு வாழ்தல் நல்லது. உடன்பிறந்தானைக் கொன்றனென்ற பழியுண்டாமென்று உன்னைக் கொல்லாதுவிட்டேன். ஒடியொழிந்துபோ. இனி என்கண்முன் நின்றால், இறந்திடுவாய்' என்றான். எனவே, விபீடணன் தன் அமைச்சர் நால்வரோடு விண்ணிற் கிளம்பிநின்று, 'கீழோர் சொல்லைக் கேட்டுக் கெட்டுப்போகாதே. தருமநெறி தவறினார் சாவது சத்தியம். யானறிந்தவரை, உனக்கு நன்மையை உரைத்தேன். என் பிழையைப் பொறுத்தருள்' என்று கூறி, இலங்கையை விட்டுப்பறப்பட்டு, வானரசேனையுடன் இராமன் கடற்கரைக்கு வந்திருப்பது தெரிந்து, அங்கே சென்று, எங்கெங்கும் செந்தாமரை பூத்த வெண்பாற்கடல்போல அங்கங்கு தீபங்கள் விளங்கிய வெண்ணிற வானரசேனாசமுத்திரத்தைக் கண்டான். கண்டவன், 'அதருமனான அண்ணனால்துரத்துண்டேன். தருமனான நாசாதிபால் அன்புகொண்டேன். இப்போது யான் செய்யத்தக்கது யாது? சொல்லுங்கள்' என அமைச்சரைக் கேட்க, அவர்கள் 'இனி இராமனைச் சேர்வதே ஏற்றது' என, அவன் 'நல்லதே சொல்லினீர். ஆதிபகவனுக்கு அன்புடைமையும் நீதிநெறியினின்று நீங்காமையும் உயிர்களுக்கு இரக்கமுடைமையும் நான் பிரமனை நோற்றுப் பெற்ற வரங்கள். அவ்வரங்களின்பலன் கைகூடுங்காலம் வந்தது. இராமன்பாதம் பணிந்து நமதெண்ணம் நிறைவேறப்பெறுவேமாக' என்று கூறினான். பின்பு, அவர்கள், இராத்திரியில் இராமனைக் காண்பது ஏற்றதன்றென எண்ணி, இராப்பொழுதை மரம் நெருங்கி இருள் நிறைந்த ஒருசோலையில் மறைவாயிருந்து போக்கினார்கள்.

இராமன் கடற்கரைக்காட்சியைக் கண்டு களித்தல்.

விடியற்காலமானபோது, இராமன் கடற்கரையை அடைந்து, தான் நின்ற இக்கரையிலிருந்து சிதையுள்ள அக்கரையை அடையும் வகையை ஆராய்ப்புகூர்ந்தான். அவன் அந்த நிலைமை மறக்கும்படி அழகுநிரிந்துவிளங்கிய கடற்கரையையும் உப்பங்கழி

களையும் பலவகைப்பட்ட மலர்களையும் அன்னத்தொகுதிகளையும் புனைப்பொழில்களையும் மணற்பரப்பையும் அலைப்பெருக்கையும் கண்டு களிப்புறலானான். அக்காட்சிகளைச் சீதையும் உடனிருந்து காணுதற்கில்லையென்று அவள்பிரிவைநினைந்து பெரிதும் வருந்தியிருந்தான். அப்போது, சுக்கிரீவாசிரியர் வந்து ஆறுதல்கூறி அவ்விருப்பிடத்துக்கு அழைத்துச்சென்றனர்.

விபீடணன் வானரசேனைப்பக்கம் வால்.

விடிந்தவுடன் விபீடணன் மந்திரிகளுடன் வானரப்படைப் பக்கம் வந்தான். வரும்போது 'சயசீலனே! சரணம்! தாசரதி! சரணம்!' என்று கூறிய வார்த்தைகள் காதில்விழ, இராமன் பக்கத்திருந்தாரைப்பார்த்து 'இவ்வாறு கூறுவார் யாவரோ?' என்றான்.

மயிந்தன் விபீடணன் வந்த காரணத்தை விசாரித்தறிந்து

இராமனுக்குத் தெரிவித்தல்.

அச்சமயத்தில், வானார் சிலர், 'அரக்கர்கள் நம் படையை அடைந்தார்கள்; அடியுங்கள்; பிடியுங்கள்' என்றும், வேறு சிலர், 'இவர்களைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்திவைத்துக்கொண்டு இராம பிரானிடம் தெரிவிப்போம்' என்றும், மற்றும் சிலர், 'நாம் தாமதஞ் செய்தால், இவர்கள் இராக்கதராதலால் விண்ணிற் பறந்து மறைந்துவிடுவார்கள். உடனே கொன்றிடுங்கள்' என்றும் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது, அனுமான் ஏவலால், மயிந்தன் துமிந்தன் என்னும் சகோதரர்கள், அங்கு வந்து, அவ்வானர்களை விலக்கி, விபீடணாதியரை நோக்கி 'நீவிர் யாவிர்? வந்தகாரியம் யாது?' என வினவ, விபீடணனுடைய முதன்மந்திரி அனலன், 'இவன் (விபீடணன்) தருமசின்தையும் சாந்தசீலமும் உடையவன்; பிரமதேவனுக்குப் பேரன்மகன்; இராமபிரானைச் சரணமடைய வந்திருக்கின்றான்' என்றான். மயிந்தன் 'நீ கூறியதை இராமபிரானுக்குத் தெரிவிப்பேன்' என்று கூறித் தன்னுடன்வந்த தம்பி துமிந்தனையும்

வானரத்தலைவரையும் 'இவர்களைச் சாக்கிரதையாகக் காத்திருங்கள்' என்று கூறி இராமனிடம் சென்றான்.

சென்றவன், தருமமும் தவமும் ஞானமும் சுவர்களாகப் பெருமையும் பொறுமையும் வாசல்களாக அமைந்த கருணையாகிய கோயிலில் கடவுளாக விளங்கிய இராமனை அடைதற்கு ஆணை பெற்று அடைந்து அடிவணங்கித் தான் போய்க் கண்டதும் கேட்டதும் தெரிவித்தான்.

இராமன் விபீடணனைச் சேர்க்கலாமோ? நீக்கலாமோ? என அருகிருந்தவை வினவுதல்.

இராமன், அருகேயிருந்தோரை 'இந்த விபீடணன், கொள்ளற்பாலனோ? தள்ளற்பாலனோ? கூறுங்கள்' எனச் சக்கிரீவன் சொல்லுகின்றான்.

சக்கிரீவன் சொல்லுதல்.

'எல்லாம் அறிந்த நீ, எங்களைக் கேட்டகாரணம் யாதோ? அறியேன். உனக்கு யாங்கள் தெரிவிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஆயினும், வினவிய வினாவுக்கு விடையளிக்கவேண்டுமென்பது கொண்டு விளம்புகின்றேன். இவனுக்கும் இவன் தமையனுக்கும் சண்டைநிகழவில்லை. அப்படியிருக்க, இவன் அவனைக் கைவிட்டது தவறு. தீயரேயான இராக்கதருள்ளே சிரியோர் யாவரேயிருக்கின்றார்? தாய் தந்தை தமையன் குரு அரசன் என்னும் ஐங்குரவருள் எவரைப் பகைத்தவரும் ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலரல்லர், நீக்கித் தள்ளற்பாலரே. சமாதானகாலத்தில் தமையனுடனிருந்து அரசுச் செல்வங்களனைத்தையும் அனுபவித்துவிட்டுச் சண்டைவந்தவுடன் சாவுக்கஞ்சித் தமையனைக் கைவிடுபவன், ஆண்மையுடையவனாவனோ? தமையன் தவறானவழியிற் செல்வானைத் தடுக்கமுடியவில்லையானால், அவனை நீக்கிச் சந்தியாசியாகாமல் பகைவனோடு சேர்தல் பழிப்பானதன்றோ? தன்மருமகனை இராவணன் தீவழியிற் செல்வானாக, அவனைத் திருத்தமுயன்ற முயற்சி பயன்தராமற்போனபோது, மாமனான மாரீசன், தான் செய்துகொண்டிருந்த தவத்தைக் கைவிட்டானேயன்றி, மருமகனைக் கைவிட்டானோ?

அண்ணனுக் காகாதவன் ஆருக்காவான்? இவன், நம்மை வஞ்சனை யால் மாள்விக்கவந்தானேயன்றி, வாழ்விக்கவரவில்லை' என்றான்.

சாம்பவான் சாற்றுதல்.

சாம்பவான், 'அறிவுடையோராயிருப்போரும், பகைவரைச் சேர்த்துக்கொள்வாரானால், அழிந்திடுவார். வேதவேள்விகளை விலக்கி வேதியராயுள்ளார்க்குத் தீதினையே செய்யும் தீய இராட்ச சர் நம்மைச் சேர்வாரானால், நமக்கு நாசஞ்செய்வாரேயன்றி நன்மை செய்யார். பகைப்புலத்தானைப் பாதுகாப்பதாக வாக்களித்து ஏற் றுக்கொண்டபின் அவன் வஞ்சனைசெய்தாலும், அவனை அகற்று தல் பழிக்கிடமாம்; அன்றி, அறக்கடவுள் கோபத்துக்குக் காரணமு மாம். இவன் சரணாகதனாக வந்தது, மாரீசன் மானாகவந்தது போலும்' என்றான்.

நீலன் நீங்கித்தல்.

சேனாபதியாகிய நீலன், 'நம்மை அடைபவர் பகைவரைச் சேர்ந் தவராயிருந்தாலும், அவர், தம் சுற்றத்தாரைக்கொன்ற பகை வரை எதிர்க்கவலியின்றி எளிமைப்பட்டுவந்தவராகவாவது, தமக் குரிய மாதரைக் கெடுத்ததுகாரணமாக வயிரங்கொண்டமனத் தினராகவாவது, பெரும்பொருள் இழக்கச்செய்யப்பட்டதனால் கோபங்கொண்டவராகவாவது, வேறு தக்க காரணமுடையராக வாவ திருந்தால், சேர்த்துக்கொள்ளுதற் குரியராவர். இவன், அத் தகையோருள் ஒருவனல்லன். ஆதலால், இவனை ஏற்றுக்கொள்ள லாகாது' என்றான்.

மற்றவர் ஒத்திச்சொல்லுதல்.

மற்றவர்களும் விபீடணனைச் சேர்க்கலாகாதென்றே கூறினர்.

இராமன் அனுமானை வினவுதல்.

இராமன், அனுமானைநோக்கி, 'உன்கருத்து யாதோ? உரை' யென்றான். அவன் தலைவணங்கி, வாய்பொத்தித் தாழ்மையொடு சாற்றுகின்றான்.

அனுமான் கூறுதல்.

‘ஆராய்ச்சிவல்லார் அனைவரும் ஒருபடிப்பட ஒருமுகமாக விபீடணனை விலக்கவேண்டுமென்றனர். ஆயினும், அடியேனுக்கு இவன் தீயனென்ற சந்தேகம் சிறிதுமில்லை. வஞ்சகர், தம் வஞ்சகத்தை மறைக்கமுடியாது.

“உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்தறமெள்ளத் தம் முகங்களே காட்டும்;”* ஆதலால், இவன் கள்ளமில்லாதவனென்பதைத் தெரியலானேன். வாலி விண்ணாளுவும் அவன் தம்பி மண்ணாளுவும் செய்த வில்லாண்மையையறிந்து, உன்னால் தன் தமையன் அரசாட்சியைத் தான் அடையலாமென்ற ஆசையுடன் வந்திருக்கிறான். பாம்பின்கால் பாம்பறியுமென்றபடி அரக்கர்மாயத்தை அரக்கரறிவாராதலால், அவர்களுள்ளே சிறந்த ஓர் அரக்கன் நம்மை அடைந்தது நன்மையேயாம். இராவணன் என்னைக் கொல்ல எத்தனித்தபோது, இவன், தூதரைக் கொல்லலாகாதென்று சொல்லித் தடுத்தான். அடியேன், இலங்கையிலே இரவிலே சீதா தேவியைக் காணத் தேடித்திரிந்தபோது, ஏனைய எல்லா இராக்கதர் இல்லங்கள்போலன்றி இவன் மாளிகை, கள்ளும் மாமிசமும் காணப்படாததாய்ப் பூசுர்விடுகன்போலப் பூசைக்குரிய பொருள்கள் பொலிந்ததாயிருக்கக் கண்டேன். இவனைச் சேர்ந்தோரும் சீரியரென்பதைத் தெரிந்தேன். இவன்மகள் திரிசடையென்பாள் சிறையிலிருந்து வருந்தும் சீதாபிராட்டிக்குக் தேறுதல்வார்த்தைகள் கூறித் துன்பம் மாற்றும் தோழியாயிருக்கிறாள்.

14 பெற்றுடைய பெருவரமும் பிறந்துடைய வஞ்சனையும்
பிறவு முன்கை

விற்றோடையின் விகேணையால் வெந்தோழியு'மெனக்கருதி
விரைவின் வந்தான்²

* இப்படலம் கக-ஆம் பாட்டு.

உற்றுடைய பெருவரமும் முகந்துடைய தண்ணளியும்
முணர்வு நோக்கின்

மற்றுடையர் தாமுளரோ வாளர்க்கு என்றியே
தவத்தின் வாய்த்தார்.⁷

கோண்டுகூட்டு: நோக்கின், (இந்த) வான் அரக்கனன்றி (இவன்) உற்றுடைய பெருவரமும் உகந்து உடைய தன் அளியும் உணர்வும் தவத்தின் வாய்த்தார் மற்றுடையார் தாமுளரோ? (இல்லை). (இவன், தமையன் இராவணன்) பெற்று உடைய பெரு வரமும் பிறந்து உடைய வஞ்சனையும் பிறவும் உன்னை வில்தொடையின் விடுவணயால் வெந்து ஒழியும் எனக் கருதி விரைவின் வந்தான்.

பொருள்: ஆராய்ந்தபார்த்தால், (இந்த) வான் (எந்திய) இராக்கத (ஊன விபீடண) னன்றி, (இவன்) அடைந்திருக்கின்ற பெருவரத்தையும் மனமுவந்து கைக்கொண்டிருக்கிற கருணையை யும் (இபற்கையினாலும் முயற்சியினாலும் பெற்றிருக்கின்ற) அறிவையும் தவத்தினால் வாய்க்கப்பெற்றுடையார் வேறு ளரோ? (இல்லை). (இவன், தமையன் இராவணன் தவஞ்செய்து) பெற்று உடைமையாகக்கொண்டுள்ள பெருவரங்களும் (அவன் பிறக்கும் போது கூடப்) பிறந்து (அவனை நீங்காத) உடைமையாயிருக்கின்ற வஞ்சனையும் (சங்கரனிடம் பெற்ற சந்திரவாள்போன்ற) வேறு பேறகளும் (ஆகியவை யெல்லாம்) உன் கைவில்லின் நாணினின்று விடப்படுகின்ற அம்புகளால் வெந்தொழிந்து விடுமென்றெண்ணி விரைந்து (உன்னை அடைய) வந்தான்.

தொடை - கயிறு (தமிழகராதி)—வில் நான். கணை - அம்பு. அளி - இருபை. வாய்த்தார் - வாய்க்கப்பெற்றார்.

விபீடணன் இதுவரையும் தனக்குப் பற்றுக்கோடாயிருந்த இராவணன் இராமனால் இறந்துவிடுவானென்றும் இனிஇராமனே புகலென்றும் வந்தான்.

இவனைப்போல வரபலமுடைய ஏனைய இராக்கதர்போலன்றி, இவன், இரக்க முடையவனுயிருக்கின்றான்: ஆதலால் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவனென்பதாம்.

பாடபேதம்: ¹ அழியும். ² மேவினானால், மேற்சொல்லோடும், மேற்கோ னோடும். ³ மனவலியும். ⁴ பிறந்துடைய பெருந்தவமும், பிறந்துடைய வஞ்சனையும். ⁵ பிறவும், உணர்ந்து. ⁶ வாளரக்கர். ⁷ மிக்கார்.

ஒரு பிரதியில் முன்னிரண்டடிகள் பின்னிரண்டடிகளாயுள்ளன. 'பெற்றுடைய பெருவரமும் பிறந்துடைய பெருந்தவமும் பிறவும் நோக்கின்' என்று சில பிரதியிலும் 'பெற்றுடைய மனவலியும் மூக்கமிகு பெருந்தொழி லு முணர்ந்து நோக்கின்' என்று சில பிரதியிலும் மூன்றாமடி காணப் படுகின்றது*.

15 தேவர்க்குந் தானவர்க்குந் திசைமுகனே¹ முதலாய தேவ தேவர்² மூவர்க்கு முடிப்பரிய³ காரியத்தைமுற்றுவிப்பான்⁴ மூண்டு நின்றாய்⁵ ஆவத்தின் வந்தபய மேன்றானை யயிர்த்தகல விடுதி யாயிற்⁶ கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடலயிர்த்த⁷தோவ்வாதோ கொற்றவேந்தே.

கொண்டு கூட்டு: 'கொற்றவேந்தே! தேவர்க்கும் தானவர்க்கும் திசை முகன் முதலாய தேவதேவர் மூவர்க்கும் முடிப்பரிய காரியத்தை முற்றுவிப் பான் மூண்டுநின்றாய். ஆவத்தின் வந்து "அபயம்" என்றானை அயிர்த்தது அகலவிடுதியாயின், (அது) கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடல் (நீர்) அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ?'

பொருள்: வெற்றியுடைய வேந்தனே! தேவர்களாலும், அசு ரர்களாலும், பிரமதேவன்முதலான, தேவர்களுக்குத் தேவரான மூவர்களாலும் முடிக்கமுடியாத (இராவணாதி இராட்சசசங்கார மான) காரியத்தை முடிக்கும்படி முனைந்துநின்றாய். (அப்படிப் பட்ட † அகடிதகடனாசாமர்த்தியமுடைய நீ) ஆபத்துக்காலத்தில்

* இங்கே காட்டிய பாடபேதங்களும் இதற்கு முன்னும் பின்னும் வரும் பாடபேதங்களும் ஸ்ரீ. வை. மு. நோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்பதிப்பி லுள்ளவை.

† அகடிதகடனாசாமர்த்தியம் - கூடாததைக் கூட்டுவிக்குத்திறமை.

(உன்பால் அடைக்கலமாக வந்து) “அபயம்” என்றவனை (இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டால் நமக்கு என்னகேடுவருமோவென்று) சந்தேகித்து (ச்சேர்த்துக்கொள்ளாது) நீங்கவிடுவாயானால், அது, ஒரு கிணற்றிலுள்ள (மிகவும்) சிற்றளவினதாகிய (நீர், தன்னைச் சேர்ந்தால், தன்னைக் கெடுத்துவிடுமென்று அந்தக் கிணற்று) நீரை (மிகவும் பேரளவினதாகிய) சமுத்திரசலம் சந்தேகிப்பதுபோலும்.

தானவர் - அசுரர். திசைமுகன் - பிரமதேவன். திசைமுகனையென்பதில், ஏ உயர்வுசிறப்பு. முற்றுவிப்பான் - முடிக்கும்படி. கோபம் கோவம், பாபம் பாவம் என வருதல்போல, ஆபத்து, ஆவத்து என வந்தது. அபயம் - அடைக்கலம் - ‘பயமில்லாதபடி காக்கவேண்டிய பொருள்.’ அயிர்த்தல் - ஐயுறல் - சந்தேகித்தல். கூவம் - கிணறு. ‘அயிர்த்தால் அஃது ஒவ்வாதோ’ எனற்பாலது ‘அயிர்த்ததொவ்வாதோ’ எனச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. ஒவ்வாதல் - ஒத்திருத்தல்.

பாடபேதம்: ¹ திசைமுகற்கும். ² தேவர்தேவர், தேவதேவே. ³ முற்றாத. ⁴ முற்றுவிப்பாய். ⁵ நின்றே. ⁶ விடுதிமென்றால், விடுதியென்றால்.

⁷ அயிர்த்தால்.

16 பகைப்புலத்தோர் துணையல்ல ரேன்றி¹வனைப்² பற்றாமே

லறிஞர் பார்க்கின்

நகைப்புலத்த தாமன்றே³ நற்றாய முளதாய⁴

பற்றான் மிக்க⁵

தகைப்புலத்த தந்தையர்க டம்பியர்க டமையரிவர்⁶

தாமே யன்றே⁷

மிகைப்புலத்து⁸ விளைகின்ற தோரு⁹பொருளைக் காதலிக்கின்

விளிஞ ராவார்.

பொருள்: பகைவனிடத்தைச் சேர்ந்தவர் துணையாகார், பகையே ஆவா)ரென்று கருதி இவ்விபிடணனைச் சேர்க்காதுவிட்டோமானால், (அதனை அரசியல்) அறிவாளர் அறிவாரானால்,

(அது) அவர்களாற் பரிசுகித்தற்கிடமானதாமன்றோ? (தமக்குள்ளே) தாயாகிப் பார்த்தவியம் இருப்பதால் உண்டாகிய அன்புடைமையால் மிகுந்த (உறவின்முறைத்) தகுதிக்கு இருப்பிடமானவராகிய தந்தையர் தமையர் தம்பியரென்ற இவர்களேயல்லவா, (தங்களுக்குரிய சிறந்ததான (தாய) பூமியில் விளைந்ததொரு பொருளை (ஒருவரன்றி அதிகமானவர்) விரும்புவாரானால் (அவர்கள் அப்பொருள் காரணமாக ஒருவரையொருவர்) கோபிப்பாராவார்? (அவர்களுள் ஒருவர் அவர்களுடைய எதிரியை அடைதல் வஞ்சிப்பதற்காகவல்லாமல் உதவிபெறுதற்காகவாமென்பது தெளிவா மென்றபடி.)

புலம் - இடம். புலத்தது - இடத்தினது - இடத்திலுள்ளது. பற்றுதல் - ஏற்றுக்கொள்ளல். நகை - சிரிப்பு; பரிசாகம். தாயம் - தந்தைவழிச் சுற்றம் - பங்காளி உறவின்முறை. உளது ஆய - உள்ளதால் ஆகிய; மூன்றன்தொகை. தகை - தகுதி. மிகை - சிறப்பு. விளிதல் - கோபித்தல். அறிவார் அறிஞரென வரல்போல, விளிவார் விளிஞரென வந்தது.

இப்பாட்டில்வரும் நான்கு எதுகைகளும் இப்படலம் 65-ம் பாட்டிலும் வந்திருத்தல் காண்க.

பாடபேதம்: 1 துணையல்லவென்று. 2 இவரை. 3 புலத்தாரென்றென்றே. 4 முதலாய, உளதாக, உளதாகிற். 5 பற்றார்வாரார். 6 புலத்த தந்தையர்க டம்பியர்க டமையரிவர். (திருநெல்வேலிக் கவிராயரவர்கள் எடு), புலத்த தந்தைதாய் தம்பியர்கள் துணையரிவர், புலத்தர் தங்குலத்தர் தம்பியர்க டுணையரிவர். 7 அன்றே. 8 மிகப்புலத்தின். 9 விளைகின்ற மெய்ப்.

17 ஆதலா லிவன்வரவு நல்வரவே யென¹வுணர்ந்தே²
னடியே னுன்றன்³

வேதநா லெனத்தகைய திருவுளத்தின்⁴ குறிப்பறியே
னென்று விட்டான்.

காதனன் முகனாவுங் கணிப்பரிய⁵ கலையனைத்துங்
கதிரோன் முன்சென்

ரேதினா னேதநீர் கடந்துபகை கடிந்து⁶லகை
யுய்யச் செய்தான்,⁷

தொண்டுகடீடு: காதல் நான்முகனாலும் கணிப்பரிய கலை அனைத்தும் கதிரோன் முன்சென்று ஒத்தினன். ஒதநீர் கடந்து பகைகடிந்து உலகை உய்யச்செய்தான், 'ஆதலால் (-மேற் கூறியதனால்) இவன் வரவு நல்வரவே யென அடியேன் உணர்ந்தேன். வேதனாலெனத்தகைய உன்றன் திருவுளத்தின்குறிப்பை அறியேன்' என்று விட்டான்.

பொருள்: (சாஸ்திரங்களில்) ஆசையுடைய பிரமதேவனாலும் மதிப்பிடமுடியாத (அந்தச்) சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் குரிய நெதிரே (முதுகு காட்டாது முகங்காட்டிக்கொண்டு அவன் தேர் போகும் வேகத்துடன், பிண்டினைக்கிச்) சென்றவண்ணம் அப்பிய சித்தவனும் கடலைக் கடந்து (இலங்கையை அடைந்து இராட்சசப்) பகைவரை வென்று (உலகுக்கு உயிரான இராமனுக்கு அவனுக்குயிரான சீதையின் சேமத்தைத் தெரிவித்து அவள் பிரிவாற் சாக இருந்த அவனை உயிரோடிருக்கச்செய்து,) அதனால் உலகத்தாரை உய்யச்செய்தவனுமான அனுமான், 'மேற்கூறிய காரணங்களினால் இவன் வரவு நல்வரவேயென்று அடியேன் தெரியலானேன். (உள்ளதை உள்ளபடி தெரிவிக்கும்) வேதனாலென்று சொல்லத்தக்க உனது திருவுள்ளத்தின்நோக்கம் யாதோ? அறியேன்' என்று சொன்னான்.

குறிப்பு - நோக்கம். விடுதல் - சொல்லுதல் (தமிழ்கராதி). 'விட்டான்' என்பதைப்பற்றிய விசேடவுரையைக் கம்பராமாயணசாரம் கிட்கிந்தா காண்டம் 90-ம் பாட்டின் உரைபிற்காண்க. காதல் - ஆசை. கணித்தல் - கணக்கிடுதல், மதிப்பிடுதல். கலை - சாஸ்திரம். ஒதம் - வெள்ளம்; கடல். நீர் - கடல். ஒதநீர் - வெள்ளநீராகிய கடல்; கடல் (என்பது குறிக்கும் மீயிசைச்சொல்). கடிதல் - ஓட்டுதல்; அழித்தல். உய்தல் - சீலித்தல்.

'காதல்' என்பதைக் 'காதலால்' என்று பொருள்பட மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகையாகக்கொண்டு, 'நான்முகனாலும் கணிப்பரிய கலை அனைத்தும் (கற்கவேண்டுமென்ற) காத(லா)ல்' என்று அன்வயித்துப் பொருள்கொள்ளலாம்.

பாடபேதம்: 1 என்று. 2 அயிர்த்தேன். 3 அடியனேனுன். 4 திரு
மனத்தில். 5 அளப்பரிய. 6 கடந்து. 7 கொண்டான்.

[இராமன், அனுமான் வழங்கிய* பொருட்சுவை பொருந்திய
வசனமிர்த்ததைச் செவிவாயாற் பருகி மகிழ்வுற்றுப் பக்கத்
துள்ளாரைப் பார்த்துப் பகர்வானான்.]

[தோடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

உ

பிழை திருத்தம்.

தொகுதி	பகுதி	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௪	௧௧	௩௩௬	௧௦	அடுதல்	அடுத்தல்
”	”	௩௪௧	௧௭	நெருப்பில்லாத	நெருப்பல்லாத
”	”	௩௪௪	௨	அகந்தை	அகந்தை

வெ. ப. சு.

* வழங்கிய - சொல்லிய; கொடுத்த.

பாஞ்சராத்திரம்.

[நகூ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

வேலையாள்:—சூரபெயம் வியம் பூரவம்
வெளவெடி மூணம்மதம் ||

நம்பமுடியாததும் விரும்பத்தக்கதுமான செய்தியொன்று
கிடைத்திருக்கிறது, சுபத்திரையின்புதல்வன் பிடிபட்டிருக்கிறான்.

பிருகந்நனை:—எப்படிப் பிடிபட்டான்? (தனக்குள்)

தாலி தவஜிடிம் ஶபாடி வெநந்
வரிமணிதம் உரணெடிஜெ ஸடிஷடிம் |
ஸடிஸ உஹதம் தெந நாவி கஸிசு
கஹ வவெநிஹெ தஷு கீஉகெஷு ||

இந்தப்படையிலுள்ள வலிமிக்கவர்களை நான் பரீக்ஷித்துப்
பார்த்தேன்; இங்கே அவனுக்கு (அபிமன்யுவுக்கு)ச் சமமானவீரன்
ஒருவனுமே இல்லையே; (ஆயிரம் யானைகளின் வலிமைகொண்ட)
கீசகர்களும் மாண்டார்களே; யார் அவனைப் பிடித்திருப்பார்கள்?

பகவான்:—பிருகந்நனே! இது என்ன?

பிருகந்நனை:—ந ஜாநெ தஸ்ய ஜெ தாரம்
வஜுவாநு ஶிக்ஷிதஹு ஸம் |
விதூணாம் ஜாமுடிஜாவெண
பூரவ்யாடிவி யஷ-கணஸு ||

அவனை வென்றவன் இன்னொன்று தெரியவில்லை; அவன்
வலியோன்; போர்செய்வதில் நன்றாகப்பழக்கப்பெற்றவன்; தந்தை
யர்களின் நல்வினைக்குறைவால் ஒருகால் அவன் தோல்வியடைந்
திருக்கக்கூடும்.

அரசன்:—அவன் எப்படிப் பிடிக்கப்பட்டான்?

வேலையாள்:—நயஜிஸூய நிஸூகம் வொஹுஜூஷிவதாஸிதம் |

யாரோ ஒருவனால் தைரியத்துடன் தேரில் ஏறிக் கைகளாலே யே கிழே இறக்கிவிடப்பட்டான்.

அரசன்:—எவனால்?

வேலையாள்:—யஃ கிடுவெஷ நரெநெண விநியுகொ ரிஹா நலெ ||

சமையலிடத்தில் மகாராஜானினால் எவன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அவனாலே.

அரசன்:—ஆதலால், மரியாதையுடன் அபிமன்யுவை இங்கே அழைத்துவா.

பகவான்:—ஓ! அரசரே! விருஷ்ணிகுலத்துக்கும் பாண்டவ குலத்துக்கும் விளக்காகிற அபிமன்யுவை மரியாதைசெய்தல், அச்சத்தால் என்று மக்கள் நினைக்கக்கூடும்; ஆதலால் அவனுக்கு ஆதரவுசெய்யாமலிருப்பதே நலம் என்று தோன்றுகிறது.

அரசன்:—யாதவகுலத்தில் பிறந்தவளான சுபத்திரையின் சிறுவனை ஆசரியாமல் இருக்கக்கூடாது. ஏனெனில்,

புத்தொஹிஷ யுயிஷிரஸு துவய

ஹுஷ்யம் ஹிநஸூ-ஓநுநா

ஸம்ஸ்யொ ஶ்யுவஷெந நஃ கூஸுமதொ

நதா ஹிதஸூஷவெசு |

ஜாஸித்யுதஸிஷ-ஓரதொஸி வ ஹவெசு

கந்யாவித்யுதம் வ நஃ

வஓஜாஹெ-ஸாஸ்யுத்யிஷ-ஷவெசுஷுவிஷவெ

ஸிஷாஹிநஃ வாணவாஃ ||

இவன் புதிஷ்டிராருடைய புத்திரன்; நமது குமாரனுக்குச் சமமான வயதுள்ளவன்; வழிவழியாக நமக்குத் துருபதவாசனுடன் கூட்டுறவுண்டு; ஆகையால் நமக்கும் அவன் பேராக (தெளகித்திராக) வேண்டும்; நமக்கோ கன்னிகை இருக்கிறாள். கூடிய சீக்கிரத்தில், அவன் நமக்கு மாப்பிள்ளையானாலும் ஆகலாம்; இவன் நம்மால் கூடுமானவரையில் போற்றத்தகுந்த விருந்தினனுமாகிறான்; பாண்டவர்கள் நமக்கு நண்பர்களல்லரோ?

வெளஹாசுரெகிவதாய-ஓ ராயாது வாலு

கம் உ ஸ்ரீம் ப்ரயஜிஷ்ய ஸிம் ஹி ஜெந்யு ॥

(துரியோதனனால் கட்டிவைக்கப்பட்ட) அரக்குமானிகை அக்கினியால் எரிக்கப்பட்டபோது, என்னுடைய உடன்பிறந்தார் களையும் அன்னையையும் என்னுடைய கைகளின் வலிமையாலேயே (தீயிலிருந்து) வெளியேற்றினேன்; அப்பொழுது எனக்கு உண்டான வருத்தமும், இப்பொழுது சிறுவனான அபிமன்யுவைத் தேரிலிருந்து கீழே இறக்கியதால் உண்டான வருத்தமும் சமமாகவே உள்ளன. குமாரன் இங்கே இங்கே.

(அபிமன்யுவும் பிருகந்நையும் அரங்கில் துழைதல்.)

அபிமன்யு:—இவன் யாரோ?

விஸாவக்ஷாஸுநிராஜி-ஓதாஹர:

ஸ்ரீரொஹதாஹ்வாரூஹாந் கடிச்யுஸ: |

உஹாஹ்யுதொ யெந ஸுஹெஜக யஸ்தி தொ

வஹாயிகெநாவி ந வாவி வீயித: ॥

படர்ந்த மார்புடனும், சிறியதாய் ஒட்டிய வயிற்றுடனும், உயர்ந்து பருத்தவையான தோள்களுடனும், உருவத்தில் பெரியோனாயும், இடுப்பில் சிறியோனாயும், பெரிய துடைகள் வாய்ந்தவனாயும் இருக்கிற இந்தப்புருஷன் யாவன்? மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்த இவனால் நான் ஒரேகையால் கட்டிப்பிடிக்கப்பட்டாலும், துன்பத்தை அடையவில்லையே!

பிருகந்நை:—குமாரன் இங்கே இங்கே.

அபிமன்யு:—

சுயுஜ்யாஹெநம் ப்ரஜிஷாவிஹூஷஹெண:

கரொணுஸொஹாஹிரிவாவி-ஓதொ மஜ்ஜ: |

ஹவாஸுர வெஷண ஜஹாநிவெளஜஸா

வீஹாத்யூஹாவெஷஜீவாஸி தொ ஹர: ॥

தகுதியற்றனவும் பெண்களுக்குரியனவுமான அணிகலன்களை அணிந்துகொண்டு, பெண்யானையின் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற ஆண்யானையைப்போல், வெளிவேஷத்தால் தாழ்ந்தவ

பிருகந்நளை:—(விலகி) அண்ணை! (இவனுடன்) பேசவேண்டுமென்று எனக்கு மிகவும் ஆவலிருக்கிறது; இவனை வார்த்தையாடும் படிசெய்யுங்கள்.

பீமசேனன்:—நல்லது; அபிமன்யுவே!

அபிமன்யு:—எப்படி? எப்படி? நான் அபிமன்யுதானே. ஒ!

நீவெரவ்யுஷிஷாஷுஷெ நாஸிஹி: கூசுதிரயாநயா: |

உவாயம் ஸஹிஷாஷாரொ மூ ஹணம் வரிஷுயதெ ||

கூசுத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவர்களும் தாழ்ந்தோர்களால் பெயரைச்சொல்லி அழைக்கப்படுகிறார்களே! இதுதான் இவ்வூரில் வழக்கமோ? அன்றி, நான் பிடிப்பட்டதே, அவமதிப்புக்குக் காரணமோ?

பிருகந்நளை:—அபிமன்யுவே! உன் அன்னை சொளக்கியமாயிருக்கிறாளா?

அபிமன்யு:—கிம் உவாநு யசிஷாராஜொ ரெ ஹிஸெநொ யநஹய: |

யநாஹி வித்யவஹாக்ரஹி ஹி மதாஹி வ்யஹிஸெ க்யஹி ||

எனக்கு நீ தர்மராஜரா? பீமஸேனரா? தனஞ்செயரா? என்னிடம் மரியாதையில்லாமல் தகப்பன்போல் பெண்பிள்ளைகளைப் பற்றி வினவுகிறாயே? என்ன?

பிருகந்நளை:—தேவகிபுத்திரரான கேசவர் சொளக்கியமா?

அபிமன்யு:—அவர்களையும் பேரைக்குறித்து வினவுகிறாயா? ஆம், ஆம்; அவர்கள் உனக்கு உறவினரோ? சொளக்கியமே.

(இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தல்.)

அபிமன்யு:—என்னைப்பார்த்து மரியாதையின்றிப் பரிகசிக்கிறாயே?

பிருகந்நளை:—ஒன்றுமில்லை;

வாயஹி வித்யாஹிஷ்யு ஶாதஹிஷ்யு ஜநாஹிஷ்யு |

தாஹிஷ்யு க்யுதாஹிஷ்யு யாக்ரஹிஷ்யு யாஹிஷ்யு ||

தகப்பன் அர்ஜுனன் என்றும், ஜனார்த்தனன் அம்மான் என்றும் தினைத்திருந்தும், பாணங்களை எய்வதில் நன்றாகப் பழக்கப்

பட்டும், காளைப்பருவத்தினனான நீ போரில் தோல்வியடைவது அழகோ?

அபிமன்யு:—வாய்க்குவந்தபடி பேசவேண்டாம்.

சுஹிதஸுவம் சுதஃ நாலாகுஹிதம் குஹெ ।

வஹெதஷு ஹி ஸராநு வஸ்ய நாநி நானுஷுவிஷ்யதி ॥

தற்புகழ்ச்சி வேண்டாம், அது எங்கள் குலத்துக்குப் பொருந்துவதன்று. என்னால் அடிபட்டு மாண்டவர்களின்மே லிருக்கிற பாணங்களைப் பார்ப்பாயாக; அவைகளில் என் பெயரைத் தவிர மற்றவர்பெயர் ஒன்றுமே காணப்படாது.

பிருகந்நை:—(தனக்குள்) குமாரன் நன்றாகப் பேசுகிறான்.

ஸரயதௌம ஐவஸநாமபெளயெ

ஸரநிவஹெந ந சுஸிஷ்யுவிஜஃ ।

சுஹிவிவ வரிக்ஷதொ லவெயம்

யஷிந ரியா வரிவதிஃதொரயஸ்யாக ॥

இரதங்களுடனும், புரவிகளுடனும், கொழுத்த யானைகளுடனும், சிறந்த காலாட்படைகளுடனும் இருந்த சைனியமுழுவதிலும், அம்பெய்வதில் நிபுணனான (அபிமன்யுவால்) அடிபடாதவன் ஒருவனுமேயில்லை; என்கேரைத் திருப்பாதிருந்தால் நானும் அடிபட்டேயிருப்பேன். (வெளிப்படையாக) இவ்விதம் வார்த்தையாடுதல் அழகுதான். வெறுங்காலாளால் ஏன் பிடிபட்டாயோ?

அபிமன்யு:—

சுஸஹெஸ்யா ஶாஷிமதஹுதொஷுமிமு ஹணம்மகம் ।

நுஷுஸஹுஹி கொ ஹநுஷுஷுஃநம் விதாரம் ஸாரநு ॥

ஆயுதமில்லாமல் அவன் என்னிடம் வந்தான்; ஆதலால் நான் பிடிபட்டேன்; தகப்பனாரான அர்ஜுனர் நினைவிலிருக்கும்போது, ஆயுதத்தை வைத்துவிட்டவனை (ஆயுதமில்லாதவனை) எவன் தான் கொல்வான்?

பீமசேனன்:—(தனக்குள்)

யநுஃ வஜுஷுஃநொநாநாஷி புகுக்ஷுஹயம் ஸுரதஸு ।

வஹுஸ்யு வவிதஃஸூவ்யம்ஸம்மு ராஷிஷு வராகுஷிஃ ॥

போரில் தன்னுடைய பராக்கிரமமும், புத்திரனுடைய பராக்கிரமமும், புகழத்தக்கவைகளான இவ் விருபராக்கிரமங்களும், அர்ஜுனனால் ஒருங்கே கேட்கப்பட்டனவாதலால் அவனே மேன்மைபொருந்தியவன்.

அரசன்:—அபிமன்யுவை விரைந்து அழைத்துவரவேண்டும்.

பிருகந்நனை:—இங்கே இங்கே குமாரன். இதோ மகாராஜா வீற்றிருக்கிறார்; குமாரன் சமீபத்தில் போகவேண்டும்.

அபிமன்யு:—ஆ! யாருக்கு மகாராஜா?

பிருகந்நனை:—இல்லை, இல்லை, இல்லை; பிராமணருடன் இருக்கிறார்.

அபிமன்யு:—அந்தணருடனா? (சம்பம் வந்து) பகவானே! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

பகவான்:—குழந்தாய்! வா, வா.

சௌண்யம் யுதிவிநயம் டயாம் ஸ்வக்சு
பாயுயம் யநுஷிஜயம் வராசுரீம் உ।

வணகவரிநு விதரி மூணாநவாஹிஹிதம்

சௌஷாணாம் யடிவிவ ரொஹதெ உதூண்காபு ॥

உன் தகப்பனான அர்ஜுனனிடம் விளங்கும் வீர்யத்தையும், தைரியத்தையும், விநயத்தையும், தன்னைச்சார்ந்தவர்களிடம் தயவையும், இனிய சொற்களையும், வில்வித்தையில் வெற்றியையும், ஒளியையும் நீ அடைவாயாக; உனக்கு விருப்பமிருந்தால், உன்னுடைய மற்றைத் தகப்பன்மார்களின் நற்குணங்களையும் நீ பெறுவாயாக.

அபிமன்யு:—அநுக்கிரகிக்கப்பெற்றேன்.

அரசன்:—வா! வா! பிள்ளாய்! நீ என்னை ஏன் வணங்கவில்லை? ஓ! இந்த சூத்திரியச் சிறுவன் செருக்குடையவனாயிருக்கிறானே! இருக்கட்டும் இவனுடைய செருக்கை ஒடுக்குகிறேன். யாரால் இவன் பிடிபட்டான்?

பீமசேனன்:—மகாராஜா! என்னால்.

அபிமன்யு:—‘ஆயுதமில்லாமலிருந்தவனால்’ என்று கூறவேண்டும்.

பரமேசுவரனுடைய பாணத்தால் தொடப்பெற்ற ஆகத் துடன்கடினவனும் பரதவம்சத்திற் பிறந்தவனுமான அர்ஜுனனாக நான் இருப்பேனான், இவர் பீமசேநர், இவர் யுதிஷ்டிர அரசரே.

அரசன்:—ஓ! தர்மராஜ! விருகோதர! தனஞ்சய! நீங்கள் என்னை ஏன் நம்பவில்லை? இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்; தகுந்த சமயத்தில் அதைப்பற்றி ஆலோசிப்போம். பிருஹந்நளா! நீ உள்ளே போவாயாக.

பகவான்:—அர்ஜுன! உள்ளே போகவேண்டாம்; நாம் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவிட்டோம்.

அர்ஜுனன்:—அண்ணா! கட்டளைப்படி.

அரசன்:—

ஸூரராணாம் ஸத்யஸந்நாநாம் ப்ரதிஜ்ஞாம் வரிரக்ஷதாஸு ।
வாணவாநாம் நிவாஸெநகூலம் லெ நஷுகஸுஷு ॥

சூரர்களும், உண்மையுள்ளவர்களும், பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றுபவர்களுமான பாண்டவர்கள் இங்கே வசித்திருந்ததால் என்குலமே பாவமற்றதாயிற்று.

[தொடரும்.]

V. S ராமஸ்வாமிசாஸ்திரி, B.A., B.L.

பழநி மாம்பழக்

கவிச்சிங்கநாவலர் சரிதம்,

1. தோற்றுவாய்.

சற்றேறத்தாம இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்னிருந்தே நமது தமிழகத்தில், அறிவுத்தெய்வமாகிய நாமகளின் பெருங்கருணைக்குப் பாத்திரர்களான செந்தமிழ்வாணர்கள், செஞ்சொல்லும், செவ்வியநடையும், அரியபொருளும், ஆழந்தகருத்தும் அமைந்த இன்பக்கவிக்களை இனிதுற இசைத்து அவைகளைத் தமிழறிவும், கொடைக்குணமும் நிரம்பிய செல்வர்களால் எடுத்துச்சென்று அவர்தம் செவிகுளிரப் பாடி, அவர்கள் மனங்களித்து அளித்த அரும்பெரும்பொருள்களை வெகுமதியாகப்பெற்றுத் தம் வாழ்நாளை இன்புறக் கழித்துவந்தனர். இவ்வுண்மை சங்கநூல்களை உற்றநோக்குமவர்க்கெல்லாம் செவ்விதற் புலனாகும். இடைக்காலத்திலும், அதற்குப்பிந்தியகாலத்திலும் வாழ்ந்த வண்டமிழ்வாணர்களும் அம்முறையைப் பின்பற்றியே செல்வர்களைப்பாடி ஜீவித்துவந்தனர்.

கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டுமுதல் 19-ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழகம், தமிழையும் அதனைக் கற்றுவல்ல புலவர்பெருமக்களையும் ஆதரிப்பதில் ஒருவாறு அன்புகுன்றி உறக்கமேற்கொண்டிருந்தது.

அயர்ந்துகிடக்கும் ஒருநாட்டை அல்லது சனசமூகத்தைத் தட்டியெழுப்பிச் சோர்வைப்போக்கி உற்சாகத்தையூட்டும் உயரிய சக்தி, இன்பச்சுவைபொங்க உணர்ச்சிதிடுக்கிடும்படி பாடவல்ல பாவாணர்களிடத்தே அமைந்துகிடப்பதாம். அத்தகைய சொற்சக்தி மிகுந்த மேலோர்களே அந்நாட்டையும், மக்களையும் தம்பால் அன்புகொள்ளவும், தம் இச்சைவழி இசைந்துநடக்கவும் செய்ய வல்ல ஆற்றலுடையவர்கள்.

அத்தகைய தெய்வாமிசம் உடையவர்களில் கி. பி. 1836-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1884-ஆம் ஆண்டுவரை தமிழகம் புகழ் மேம்பட்டு விளங்கிய பழநியூர் மாம்பழக்கவிராயரும் ஒருவர்.

இவர் குழந்தைப்பருவத்திலேயே இருகண்களையும் இழந்த அந்தகராயினும், முத்தமிழ்விரகராகிய முருகப்பெருமானின் பேரன்புக்குரியராகித் தமிழை நனிசிறக்கக் கற்றுப் புலமைபெற்று ஒப்புயர்வற்ற திப்பியப்புலவர்களுள் ஒருவராகப் பெயர்சிறந்து விளங்கினர்.

இப்புலவர்பெருந்தகை, பல்வகைக்கவினைச் சுவைததும்பப் பாடிய பாவாணர்களின் அரியகருத்துக்களையும், விழுமியபொருள் களையும், விற்பனமிசுந்த கற்பனைகளையும் ஆரச் செவிமடுத்த துட்கொண்டு தேக்கெறிந்திருந்தனர். அதனால் அவர் சுவையமுதெனக் கூறும் செய்யுட்களையும் புதுப்புதுப் பிரபந்தங்களையும் நவநவ மாய்க் கேட்போருள்ளம் உருகிப்பரவசமடையவும்மேலும்கேட்டு இன்புறவேண்டுமென்ற விருப்பம் மிகுதிப்படவும் அருமையாகப் பாடும் திறமையை இனிது பெற்றிருந்தனர். இப்பொழுதும் அக்கவிராயரது இன்பப்பாடல்கள் தமிழ்விருப்புடைய அறிஞர் செவிகளில் தொனித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அச்சிறப்பால், அக்கவிவலாருடைய தீஞ்சுவைமிக்க செந்தமிழ்க்கவினைச் சிந்தையவக்கக்கற்று இன்புறவும், அறிவைப்பெருக்கிக்கொள்ளவும் இன்னமும் தமிழ்கற்றார் முந்திக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

பழநி மாம்பழக்கவிச்சிங்கநாவலர்கள்கள், பளிச்சப்பளிச்சென்று மின்னுகின்ற பதங்களில் பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்போன்ற கருத்துக்களையுடையவாய், இன்பம் ஊற்றெழும் சிருங்காரங்களும் *சிலேடைகளும், கற்பனைத்திரள்களும், விற்பனவிளைவுகளும், அறிவுச்சுடர்களும், அன்பின்பெருக்கமும் மிகுதியாகக்கொண்டவை. அம்மட்டோ! கவிராயருடைய சீட்டுக்கவிகள், மிடுக்கும் சொற்கட்டும் சந்தநிறைவும் இன்பக்குவியலும் செவிச்சுவையும் இனிதமைந்து ஏற்றம் மிகப்பெற்றவை. இவ்வற்புதக் கவிசிருஷ்டி இவருக்கென்றே அமைந்ததொரு தனிப்புதுமை.

* சிலேடை - உபயார்த்தச்சொற்றொடர்.

பழதி மாம்பழக்கவிச்சிங்கநாவலர்சரிதம். ௩௨௫

கவிராயர் இவ்வலகவாழ்வை நீத்தார்; அவருடன் அவருடைய முத்துமுத்தான மொழிகளும், தங்கக்கட்டிபோன்ற கவிகளும் எங்கேயோசென்ற மறைந்தன. அவைகளைக் கண்டுபிடிப்பது எளிதானகாரியமன்று. ஒருகால், அவைகளை வறிய புலவரில்லங்களிலுள்ள பழம்பேழைகளிலும் பரண்களிலும், மூலைமுடுக்குகளில் தொங்குகின்ற ஒலைத்துக்குகளிலும் காணலாம். அங்ஙனம் காணினும், அளவற்ற அன்புவைத்துப் பொன்போல் அவற்றைப் போற்றிக் காத்துவரும் அவர்கள், அவைகளைப் பொதுநலங்கருதி வெளியிடுவோர்க்கு மனமுவந்துகொடார்கள். அவர்களிடமிருந்து அவைகளைப் பெற்றாலும் செப்பஞ்செய்து அச்சவாகனத்தேற்றுவதும் கடினமானது.

மாம்பழக்கவிச்சிங்கம், பிற்காலத்துப் புலவரெனினும் மற்றைப்புலவரினும் தகுதியிலும் புலமையிலும் தாழ்ந்தவரல்லர். இவருடைய அருமைப்பாடல்கள், புதுமையையும் இன்பத்தையும் அதிகரிக்கச்செய்யும் அற்புதசக்தியுடையவை; வாழ்க்கைவரலாறு மனத்தை உருக்கத்தக்கது. புலவர் சமீபகாலத்தில் வாழ்ந்தவராகவிருந்தும், அவருடைய வரலாற்றை அறிஞர் எவரும் முறையாகத் தொகுத்து எழுதிவைத்தாரில்லை. 1908-ஆம் ஆண்டில் ஜூன் 5-ல் வெளிவந்த கவிச்சிங்கநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு என்ற நூலின் முகவுரையில் கவிராயர்வரலாறு சுருக்கமாக வரையப்பட்டுள்ளது. அதுவும் முற்றக்கற்ற மூதறிஞர்க்கன்றிச்சாமானியருக்கு விளங்காத கடினமான வசனநடையுடையது. இக்குறைநீக்கி விரிந்த வரலாறுகக் கவிராயர்செய்தி வெளிவரவேண்டுமென்பதும் விருப்பம்.

புலவர்கள்வரலாறு எழுதுகின்றவர்கட்கு இக்காலத்தில் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைப்பது அரிது: அங்ஙனம் அரிதாய்க் கிடைப்பினும் அவைகள் சிதல்வாய்ப்பட்டும் ஏடுகிழிந்தும் எழுதியோர்பிழை மலிந்தும் முதலும் கடையும் குறைந்தும் கிடைக்கும்; அவைகளைச் சீர்திருத்தியும், ஆராய்ந்தும், தனிப்பாடல்களைக் கவனித்தும், கன்னபரம்பரையைத் தழுவினும், பெரியார்வாய்ச் சொற்கேட்டும் வரலாற்றை உருவாக்கவேண்டும். அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டதே இவ்வரலாறு என்பது மேல் வருவனவற்றால் விளங்கும்.

2. உளரும்—நாடும்.

“பூமணமு மின்னார் புழுமண மும்புலவோர்
பாமணமும் வீசும் பழநி” (பிரபந்தத்திரட்டு.)

“பூம கட்டுமற் புதநெடுந் திறலணி புனிதக்
கோம கட்டுநெட் டிதழ்விரி பங்கயக் கோவின்
மாம கட்டுமின் னமுதறழ் கவிவலார் வழத்து
நாம கட்டுமோ ருறையுளாக் கொங்கு நன்னடு”

(துடிசைப்புராணம்.)

காளமேகம்போற் கவிமழை பொழியும் பேராற்றலும், கற்பனை சிறந்து விற்பனம் விளையும் உள்ளமும், வாசாமகோசாமாய் வசனிக்கும் வாக்குவன்மையும், நற்றமிழ் தவழ்ந்து நலம்பெற மிளிரும் நாவும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றவர், “கவிச்சிங்கம்” என்ற சிறப்புப்பெயர்பெற்ற நமது மாம்பழக்கவிராயராவார். இவர் பத்தொன்பதாம்நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் விளங்கியிருந்தனர். அக்காலத்தில் தென்னாடெங்கணும் இவர்புகழ் பெரிதும் பரவியிருந்தது. இங்ஙனம் புகழ்மிகுப் பெருமையுடன் விளங்கிய இப் பெரியார் பிறப்பகம், ஆவினன்குடி பொதீனி வைகாவூர் சிவகிரி சித்தன்வாழ்வு முதலிய திருப்பெயர்களைச் சிறப்புப்பெயராகவும், காரணப்பெயராகவும் பெற்றுத் திருப்பொலிந்துவிளங்கும் பழநியூராம். இத்திருத்தலத்தை அருந்தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர்,

“அன்ன மளிக்குழர் அண்டினரைக் காக்குழர்
சொன்ன மழைபோற் சொரியுழர்—உன்னினர்க்குத்
தீதுபிணி தீர்க்குழர் செவ்வே ளிருக்குழர்
ஓது தீநுப்பழநி யூர்.”

என்று பாடியிருக்கின்றனர். இப்பாடலால் பழநிப்பதியின் அருமைபெருமைகளும், ஏற்றமும் இனிதுவிளங்கும். இத்தகைய ஏற்றமிக்க பழநிப்பதி மாம்பழக்கவிச்சிங்கநாவலர்காலத்தில் ‘வைகாவூர்’ நாட்டைச் சார்ந்திருந்தது*. இந்நாட்டைச்சார்ந்த

* இது, ‘கோடுலாவிய முத்து நிறைத்த வைகாவூர்நாடதிற்பழநி’ (திருப்புக்) என்பதாலும் விளங்கும்.

பழநி மாம்பழக்கவிச்சிங்கநாவலர்சரிதம். ௩௯௧

ஆர்கள் பதினெட்டு. அவை—கோதைமங்கலம், கலையம்புத்தூர், மாணார், இறையன்மங்கலம், மடத்தூர், கடத்தூர், கணியூர், கண்ணாடிப்புத்தூர், கோட்டத்துறை, மேற்கரைப்பட்டிலூர், கோழங்கோண்டான், தேவதாகுடி, ஆய்குடி, அமரர்பூண்டி, மணிச்சிலம்பு, கோழமம், வாழ்கரை, பழநி என்பன. நாடுகளின் பகுப்பும், ஊர்களின் பிரிவும் பண்டைக்காலத்துத் தமிழரசர்கள் செய்தவை. மக்களின் நலங்கருதி நாட்டுக்கூட்டமும், ஊர்க்கூட்டமும் கூடும். கலியாணம் முதலிய விசேடகாலங்களில் நாட்டுக்கும் ஊர்க்கும் அதனதன் தகுதிக் கேற்பத் தாம்பூலமரியாதைகள் செய்யப்படும். அப்பழக்கம் இன்றைக்கும் வழக்கத்திலிருக்கிறது. வைகாழர் நாட்டுக்கு அழகுசெய்வதாக அக்காலத்திற்கொங்குமண்டலமிருந்தது. இம்மண்டலத்தை அக்காலத்தில் அரசுசெய்தவர் 'சேர-சோழ-பாண்டியர்' எனும் முவேந்தருமாவர்; அவர்களுக்குப்பிறகு மைசூர்க்கங்கவரசர்களும், அவர்களுக்குப்பின் விஜயநகரமன்னர்களும் ஆண்டனர். இவர்களுள், சேரவரசர் ஆளுகையைப்பற்றித் திருப்புகழிலும், அவிராசித்தலபுராணத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவை,

“ஆதி யந்தவு லாவாசு பாடிய சேர் கோங்குவை காழீந னூடில்
ஆவினன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே”

“சோள்நெடுத் செங்கோள்முறை யென்றுத்திகழ் நாடு
கோள்கொங் கப்பேர்பிர சங்க்கிளர் நாடு”

என்பன. சமீபகாலத்தில்தான் பழநியூர், பாண்டிமண்டலத்தைச் சார்ந்து அம்மண்டலத்திற்குரிய எட்டுத்தொகைகளில் ஐந்தாம் தொகையின் தலைநகராக எண்ணப்பெற்றது. தமிழ்நாட்டுக்குத் தெற்கெல்லையாகக் கன்னியாகுமரி விளங்குவதுபோலக் கொங்குமண்டலத்திற்குப் பழநி தெற்கெல்லையாகத் திகழ்கின்றது. இது,

“வடக்குப் பெரும்பாலை வைகாழர் தெற்கு மதிசிறுக்கு
நடக்கும் புகழ்க்குளிர் த் தண்டலை யோர்தரம் நாடமுத்தி
கொடுக்குக் குளிர்வெள்ளி வெற்புக் குடக்காக் குலவினதால்
வடக்குத் திசைக்கிறை யன்னவர் வாழ்கொங்கு மண்டலமே”

என்னும் கொங்குமண்டலசதகத்தால் உறுதிபெறுகின்றது.

இத்திருத்தலம், பிறதலங்களைவிட மூர்த்திப்பெருமையில் முன்னணியில்வைத்தெண்ணக்கூடிய ஏற்றம்பெற்றது. கலியுகவரதனாகவும், கண்கண்டதெய்வமாகவும் திகழும் தண்டபாணி இங்கு ஆலயங்கொண்டு அருள்புரிகின்றனர். இத்திருத்தெய்வம் ஆலயங்கொண்டருள்வதே இத்தலத்திற்கோர் தனிச்சிறப்பாம். இச்சிறப்பிற்குரிய திருப்பதியில் மாம்பழக்களிராயர் தோன்றினரெனில், இதன் பெருமை அளவிடற்பாலதோ!

3. பிறப்பும்—பெற்றோர்களும்.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றேன்றாமை நன்று” (திருக்குறள்)

அன்பு, அறிவு, கல்வி, கேள்வி, சான்றாண்மை, ஒழுக்கம், உயர்குணம், உத்தமபத்தி, ஒப்புறவொழுகுதல் முதலிய நன்னல்களிற் சிறந்தும், “வஞ்சநெடும் பாவ மயக்கையெல்லாம் தீயிலிட்ட-பஞ்செனவே செய்யும் பழநி” ப்பதியில் தேரோடும் தெற்கு வீதியில் வீடுகொண்டுவாழ்ந்தும், இல்லறத்தை நல்லறமாக்கியும், எளியார்க்கும் இரந்தார்க்கும் இயன்றன உதவியும், அறம் வளர்த்தும், குலங்காத்தும், இனத்தாருடன் இன்னுறவுகொண்டும், நல்லான் என எல்லாரானுஞ் சொல்லிப் புகழப்பெற்றும் “முத்தைய ஆசாரி” விளங்கினர். இவர், தன்னந்தனியனாய்த் தண்டுன்றிய கையனாய்த் தண்டபாணிப்பெயரினனாய் நின்றதிருக்கோலத்தில் வெள்ளிய திருநீற்றுப்பூச்சும், உருத்திராக்கவடமும், கானியுடையும் அணிந்து திவ்வியமங்களத்திருவுருவுடன் தேசிகமூர்த்தியாகத் திகழும் முருகன் திருவடிகளைத் தினமும் மறவாது பூசித்து வந்தனர். இப்பூசனையும், பூருவபுண்ணியப்பயனும் ஒன்றுகூடியதனால், முத்தைய ஆசாரியார்க்கு, கி. பி. 1836 ஆம் ஆண்டுக்குச்சரியான மன்மத ஆண்டில், நற்கோள்கள் தந்தம் ஆட்சி உச்சவீடுகளில் கேர்திர திரிகோணங்களிலிருக்கும் நன்னாளில் அமுதவேளையில் ‘அம்மணியம்மாள்’ என்னும் பெயரிய அவர்தம் மனைவியிற்றில் இரண்டாம் திருப்புதல்வகை ‘மாம்பழப்புலவர்’ பிறந்தனர். இவருக்கு முன்பிறந்தான்பெயரும் மாம்பழம் என்ப.

இங்ஙனம் தோன்றிய புதல்வனது பிறந்தநேரத்தைக் கூறி அவனது யோகபாவத்தை அறிந்து இன்புறவேண்டுமென எண்ணிய பெற்றோர்கள், சோதிடநூல்வல்லார்களை வரவழைத்து அவர்களிடம் தம் கருத்தைக் கூறினர். அவர்கள் பாலனது ஜாதகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கணிதவிதாயத்தைக்கொண்டு றுட்பமாக ஆராய்ந்து, நற்கோள்களின் சீலைகளுக்கு மிகமகிழ்ந்து முத்தைய ஆசாரியைநோக்கி, “ஐயா! நாம் இளம்புதல்வன் ஜாதகம் மேலான யோகமுடையது; இப்பாலன் இளமையிலேயே களிபாடுந் திறமுடையவனாவன்; கல்விக்கடல் எனவும் கலாமேகம் எனவும் பெயர்சிறப்பன்; புலமையில், ‘இவனுக் கிணையாக இப்புனியில் யாருமே இலர்’; என்று வியந்துகூறும் அத்துணை ஏற்றம் இவன் பெறுவன்; இவன்கீர்த்தி தமிழ்நாடெங்கணும் பரவும்; யாரும் இவனைக் காண விரும்புவர்; அரசர்கள், ஜமீந்தார்கள், பிரபுக்கள், செல்வர்கள் ஆகியோரால் பெரிதும் உபசரிக்கப்பெற்றுக் கனகதண்டிகை, பொற்குளியல், பட்டுப்பீதாம்பரங்கள், கெண்டையுருமால், ஜோடிசால்வை, பெட்டிவண்டி, சலங்கைமாடுகள் முதலியவைகளை அவர்களிடம் பரிசாகப்பெறவன்; நல்ல அழகனுமாய்க் கம்பிரத்தோற்றத்துடன் விளங்குவன்” என்று கூறினர். அவர்களுடைய நன்மொழிகளைக்கேட்டு ஆகம்பூரித்த முத்தைய ஆசாரி, சோதிடர்களுக்கு நல்ல வெகுமதியளித்து விடையளித்தனர்.

4. பெயரும்—காரணமும்.

“அதிமதுர ரசமாகத் தன்வாக்கில் வரும்பாக்கள் அமைதலாலே மதியிகுமாம் பழமெனும்பேர் தக்கதெனுங் கவிச்சிங்கம்”

(பிரபந்தத்தீர்டு.)

நலம்பலசிறந்த நமது நற்றமிழ்நாட்டில் விளங்கிய மக்கள், தங்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடுவதைப் பல்வகையாகக் கைக்கொண்டிருந்தனர். சைவர் பரமசிவன், பசுபதி, கங்காதரன், சிவசம்பு, சோமசுந்தரன் என்னும் சிவபெருமான்பெயர்களையும், வைணவர் கோவிந்தன், கோபாலன், மாதவன், கிருஷ்ணன், முகுந்தன் என்னும் திருமாலின்பெயர்களையும், குமரனடியார்கள்

பழனியப்பன், வடிவேலன், முருகன், கந்தன், கார்த்திகேயன் என்னும் முருகக்கயவுள்பெயர்களையும் வைத்து வழங்கிவந்தனர். இவையன்றிச் சிலர், திருப்பதி வேள்ளியங்கிரி மருதமலை சேன்னிமலை சிவகிரி முதலிய மலைகளின் பெயர்களையும் மக்களுக்கிட்டு வழங்குவதுமுண்டு. இஃதிவ்வாறாக; வேறு சிலர், தம் குடும்பத்து முன்னோர்கள், தமது புலமைமிகுதியால் அரசர்களிடத்துப் பெற்ற கவிஞ்சரம், பாலபாரதி, வேண்பாப்புலி, சிலேடைப்புலி, முத்தமிழ்க்கவி, சர்க்கரை, சாந்து, சவ்வாது என்னும் காரணச்சிறப்புப் பெயர்களைத் தம் புதல்வர்களுக்கு ஞாபகார்த்தமாகவும் குடும்பப் பெருமைகருதியும் பிறர் புலமைக்குடும்பம் எனப் பெயரால் அறிந்துகொள்ளுமாறும் இடுவதை மேற்கொண்டிருந்தனர். இம் முறையைப் பின்பற்றியே முத்தைய ஆசாரி தம்முன்னோர்களில் ஒருவர் பெற்றிருந்த “மாம்பழம்” என்ற பெயரைத் தம்மக்களுக்கு வைத்துவழங்கினர்.

மாம்பழப்பெயர் முத்தையபத்தர்முன்னோர்களில் ஒருவர் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு இரண்டு வரலாறுகள் கூறப்படுகின்றன.

முத்தையஆசாரிகுடும்பத்துமுன்னோர் ஒருவர், வேதாகம சாத்திரங்களையும், திருக்கோயில் நிருமாணிப்பதற்குரிய சிற்பக்கலைகளையும், புராணவகைகளையும் ஐயந்திரிபறக் கற்று, அவற்றின் திப்ப நுட்ப ஒட்பங்களைக் கேட்போர் செவிகளிக்கவும், மனதில் தெளிவாகப் பதியவும் இனிமைபெற எடுத்தோதுவதில் திறமை மிகப்பெற்றிருந்தனரென்றும், அங்கனம்மொழியும் அவர் வாக்கும் வன்மைமிக்க பிரசங்கமும் மேலான மாம்பழச்சாற்றின் இன்சுவை போல் மதுரமிகுந்திருந்ததற்கு அகமிக மகிழ்ந்த மதுரை நாயக்க மன்னர்களில் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஆண்மை, ஈகை, தெய்வபக்தி, அன்பு முதலியவற்றில் மிக்ஞயர்ந்த ஒருவர், அச்சிற்பாசாரிக்கு “மாம்பழம்” என்ற பெயரை அன்பின்மிகுதியால் சிறப்புப்பெயராகச் சூட்ட அப்பெயரே அச்சந்ததியில் தோன்றிய பிள்ளைகளுக்குக் குடிப்பெயராகவைத்து வழங்கப்பட்டு வருகிறதென்பதொன்று.

மாம்பழக்கவிராயரின் ஏழாந்தலைமுறைப்பாட்டினர் ஒருவர், சிற்பக்கலையிலும், கோயில் மண்டபங்கள் முதலியவற்றைச் சிற்ப

னல்விதிவழாது சமைப்பதிலும் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை யென்னும்படி உயர்வுபெற்றிருந்தாரென்றும், அவர், இப்பொழுது மாடமிக்க மதுரைமாநகரில் காண்போர் கண்களுக்கு நல்விருந்தாகத் திகழ்வதும், சிற்பசித்திரங்களுக்கோர் வைப்புநிதியாக விருப்ப தும், இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளில் இருபதலட்சம்பொன் செல வில் முற்றுப்பெற்றதும், நீண்ட சதுரவடிவில் 105 அடி நீளமும், 33 அடி அகலமும் உள்ளதும், அழகிய உருவத்திற் காட்சி யளிப்பதுமாகிய *வசந்தமண்டபத்தைக் கட்டத்தொடங்கி, அது பெரும்பாகம் முடிவுபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் அமயத்தில் அவ ருடைய அருமைப்புதல்வன், திடீரென மாம்பழத்தின்மீது நினைவுகொண்டு, மாம்பழம் அகப்படாத காலத்தில் தனக்கு மாம் பழம்வேண்டுமெனப் பிடிவாதத்துடன் புலம்பினன்; அவனது அழகை பலமாயிருந்தது. எவ்விதம் சமாதானப்படுத்தியும் சிறுவன் அழகையை விட்டானில்லை; அதனை அப்பொழுது அங்கிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த மதுரையரசரும், தர்மதாதாவும், ஆண்டவனுக்கு அழகிய ஆலயங்களை ஆயிரம்வகையாகச் சமைப்ப தில் அவாமிகுந்தவரும், வசந்தமண்டபத்திருப்பணியின் மூல கர்த்தருமாகிய † திருமலைநாயக்கரவர்கள் தமது அரண்மனைக்கு ஓர் ஆள்விடுத்து, அங்கோரிடத்தில் அருமையாக வைக்கப்பட்ட டிருந்ததும், இயற்கை மாம்பழமே என்று கருதக்கூடிய அத்துணை அமைப்புடையதுமான தங்கமாம்பழத்தை யெடுத்துவரச்செய்து அமுங்குமுந்தைக்களித்துச் சமாதானஞ்செய்தனர்; மாம்பழம் பெற்றதும் குழந்தை அழகையை நிறுத்தியது; அதுமுதல் அச் சந்ததியில் தோன்றும் குழந்தைக்கட்கெல்லாம் மாம்பழம் என்ற பெயரே வழங்கப்பட்டுவருகிறது என்பது மற்றொன்று.

சித்திரக்கலையிலும், சிற்பக்கலையிலும் தமிழர் எவ்வளவு முன் னேறியிருந்தனரென்பது மேற்குறித்த செய்தியால் விளக்க மாகின்றது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாலும், அதற்கிப்பாலும்

* இது, இப்போது புதுமண்டபம் என வழங்கப்படுகிறது.

† திருமலைநாயக்கர்காலம் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாம்.

விளங்கியிருந்த தமிழ்ச்சிற்பி இன்றைக்கும் நம் எதிரில் சாவா வுடம்புடன் காணப்படுகின்றான். தமிழன்பர்களே! தாத்தாவுக்குத் தாத்தாவுக்குத் தாத்தாகாலத்திற் கட்டப்பட்ட கோபுரங்களையும், அழகிய கல்மண்டபங்களையும் தும் கண்கொண்டு காண்பின்கள். சிற்பி தனது கைவன்மையெல்லாங்காட்டிச் சித்திரித்த சித்திரங்களும், சிற்றுளிச் செதுக்குவேலைகளும் துமது நேத்திரங்களுக்கும் புலனாகும். அவற்றுள் இங்குக் குறிப்பிடற்குரிய சிறப்புமிக்கதும் கண்விருந்துபோன்றதுமான மதுரை வசந்தமண்டபம், தென் னாட்டுக்குத் திலகமாகத்திகழும் திருப்பழநியில் தோன்றிய தமிழ்ச் சிற்பியால் சித்திரிக்கப்பெற்றதெனின், அச்சிற்பி சிறப்புடன் போற் றத்தக்க பெருமையுடையவனே யாவன். அறிவுமிக்க அச்சிற்பி குடியில், அக்கோத்திரத்தின்புகழ் மறைவுபடாமல் துலங்குமாறு அச்சிற்பியமைக்குங் கோயிலேபோல அழகிய செய்யுளையமைக் கும் கவிச்சிங்கநாவலர்தோன்றி அத் தொல்குடிக்குச் சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்டுவரும் "மாம்பழம்" என்ற பெயரைப் பெற் றனர்.

கவிராயர் மாம்பழப்பெயர்பெற்றதற்குக் கன்னபரம்பரை வரலாறு இவ்வாறாக; இவரது இயற்பெயர் 'பழநியப்பன்' என்ப தும், இவருடைய பெற்றோர்கள் தண்டபாணியை நோக்கித் தவங் கிடந்து அவர் வரப்பிரசாதத்தாற் பிறந்ததுகொண்டு இவர்க்குப் பழநியப்பன் என்று பெயரிட்டனரென்பதும் கவிராயர்குடும்பத்தில் 90-வயது கடந்த தொண்டுகிழவரை நாம் நேரில் சென்று விசாரித்த போது அவரால் தெரியவந்தன.

[தோடரும்.]

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்.

மதிப்புரை.

1. அவிநாசித்திருத்தலச் சிறப்பு. 2. வில்லிபுத்தூரர் சரிதம்.
3. திருக்குறள் பற்றி அறிஞர் ஆராய்ந்துகண்ட அருமலர்க்கொத்து:—
இவை, பழநித்தலமகிமை திருப்பேரூர்த்தலமான்மியம் திருப்
பேரூர்த்தலச்சிறப்பு முதலிய தலவிசேடங்களையும், வாதாவி சாளுக்
கியமன்னர்கள் வரலாறுகளையும், ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தியார்
அருணகிரிநாதர் இரட்டையர் படிக்காசப்புலவர் பொய்யாமொழி
யார் முதலிய தமிழ்ப்பெரும்புலவர் சரிதங்களையும் தொகுத்து
வெளியிட்டவரும் தமிழ்ப்பற்றும் தமிழாராய்ச்சியும் மிக்கவரும்
ஆகிய திருவாளர் சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியாரவர்களால் ஆராய்ந்து
தொகுத்து இனியநடையில் எளிதிற்பொருள் விளங்குமாறு அழகு
பெற அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் அவிநாசித்திருத்தலச்சிறப்பு, கொங்குநாட்டின்
பெருமை அவிநாசித்திருத்தலமகிகை மூர்த்திமான்மியம் தீர்த்த
விசேடம் சுந்தரர் முதலையுண்டபாலனையழைத்தமை அவிநாசிக்
கருகிலுள்ள சிவதலங்கள் அவற்றிலுள்ள சிற்பகித்திரங்கள் முத
லிய பலவிஷயங்களை ஆராய்ச்சிமுறையில் விரித்து விளக்குவது.
தலயாத்திரை செய்வார்க்குமட்டுமன்றி மற்றெல்லார்க்கும் பல்லாற்
றானும் பயன்படுவது. இப்படியே ஏனைத்தலமான்மியங்களும்
எழுதி வெளியிடப்படின் அது பேருபகாரமாகும். இவ்வரிய
பணிக்குப் பொருளுதவிபுரிந்தவரும் திருப்புக்கொளியூரில் புது
நந்தவனமமைத்துப் பூப்பணிசெய்துவருபவருமான திரு. அ. க.
சுவாமி கருணையமூர்த்திகளுடைய தமிழ்ப்பற்றும் சமயப்பற்றும்
பாராட்டற்பாலன. இதன் விலை அணை 6.

வில்லிபுத்தூரர் சரிதம், தோற்றுவாய் என்பது முதல், இறுவாய்
என்பதிறுதியாகவுள்ள இருபத்தைந்து தலைப்புக்களில், வில்லி
புத்தூரர் பிறந்த நாடு, நகரம், பெற்றோர், சமயம், தமிழ்ப்பயிற்சி,

காலம், சமகாலப்புலவர், பாரதம்பாடியது, கவிமாண்பு முதலிய பல பொருள்களை மேற்கோள்களுடன் நன்கு விரித்துரைப்பது, சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்வார்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுவது. கலா சாலைமாணவரால் விரும்பிப் படிக்கத்தக்கது. இதன் விலை அணுபத்து.

திருக்குறள் பற்றி அறிஞர் ஆராய்ந்து கண்ட அருமலர்க்கொத்து, தமிழறிவும் ஆராய்ச்சித்திறமும் நிரம்பிய திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய அறிஞர் எண்மர் ஆராய்ந்து எழுதிய எட்டுப் பொருளுரைகளை யுடையது. திருவள்ளுவர் பெருமை திருக்குறளின் பெருமை திருவள்ளுவர்சமயநிலை காலம் என்பவை முதலாகத் திருக்குறளை அயல்நாட்டினர் போற்றி மொழிபெயர்த்துப் பயின்றுவருமாறு இறுதியாகப் பல விஷயங்களைப் புதிய ஆராய்ச்சி முறையில் விரிப்பது. இதன் விலை அணு ஆறு.

கன்னபரம்பரை முதலிய பல்லாற்றானும் தெளிவின்றிக் கிடக்கும் சரிதவாராய்ச்சி காலவாராய்ச்சி முதலிய துறைகளிற்புக்கு உண்மைகாண்டற்கு முயலும் முதலியாரவர்கள் மேலும் பல ஆராய்ச்சிகளை யெழுதி வெளியிடுமாறு இவற்றைத் தமிழ்மக்கள் ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

மேற்குறித்த புத்தகங்கள் வேண்டுவோர், 'திருவாளர். சி. கு. நாராயணசாயிமுதலியாரவர்கள், கலைமகள் தமிழகம், 147. தாமஸ் வீதி, கோயம்புத்தூர்' என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

என்னை நினைந்து அவன் வருந்தாது காத்தலும் உன்கடமைதான். அகத்தாறு துன்புக் கமிழ்தெனு மருந்தாய்த் துயரோட்டி நலனுட்டுவதே காதலியின் கடமையன்றோ?

சுலோசனை:—நீங்கள் செல்லும் கங்காயாத்திரைக்கு யானும் வருவேன்.

யமுனை:—சந்திரன் இங்குவரின் நம்மிருவரையும் காணாது மனந்தளர்வனே.

சுலோசனை:—உங்கள் குமாரரும் மேற்குநோக்கித்தான் சென்றிருப்பார். நாம் எதிரில் சந்திக்கலாம்.

யமுனை:—அது என்ன நிச்சயம்?

சுலோசனை:—சந்தேகமில்லை.

யமுனை:—சிறுமியாகிய நீ என்னுடன் வருதல் தகுதியன்று. பொதுவிடம் பலவற்றினும் தங்கிச்செல்லும் தனியாத்திரையில் பருவப்பெண்ணை நீ உடன்வரல் தகாது.

சுலோசனை:—ஒரு சிறுவன் உம்மைத் தொடர்ந்துவரின் உமக்கு உதவியாயிருப்பானன்றோ?

யமுனை:—உன் அழகின்மிகுதியாலும் அங்கங்களின் மென்மையாலும் யாரும் எளிதில் உன்னைப் பெண்ணென்று தெரிந்துகொள்ளல்கூடும்.

சுலோசனை:—உம்மைவிட்டகலாது உமக்குப் பணிவிடைசெய்திருப்பின் என்னை யார் நெருங்கியறியப்போகிறார்கள்?

யமுனை:—உன் தமயன் மிக்க துயரத்தையடைந்து வருந்துவனே. உடன்பிறப்பின் மேம்பட்ட நண்பனும் இன்றித்தன் அருமைத்தங்கையையும் பிரிந்து அவன் எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வன்?

சுலோசனை:—யான் இரண்டு மூன்றுமாதத்தில் திரும்பிவிடுவதாக அவருக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதிவைத்துவிட்டுவந்துவிடுகிறேன். அக்காலம்வரை நீங்களும் இல்லாமையால் அவர் சந்திரன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படிக்கும் எழுதிவைக்கிறேன். அவர் அங்ஙனம் இருப்பார்.

யமுனை:—நீ சொல்வதை மறுக்க என்னாலாகாது. உன்விருப்பப்படி செய்.

சுலோசனை:—இன்றிரவே புறப்பட்டுவிடுவோம்.

யமுனை:—நீ குழந்தைத்தனமாய் என்னுடன் புறப்படுவது சரியன்றென்று என்மனத்தில் தோன்றுகின்றது.

சுலோசனை:—உமக்கு இன்னொருமகனிருப்பின் அவனை அழைத்துச்செல்லமாட்டாரா? அப்படி. நினைத்துக்கொள்ளும். யான் இரவில் வருகிறேன். சன்னத்தமாயிரும். [வீடைபெற்றுச் செல்லுதல்.]

அங்கம் - III.

களம் - 1.

இடம்:—சிந்துநதிக்கரையில் அலக்ஷயேந்திரன் படமாடம்.

பாத்திரங்கள்:—அலக்ஷயேந்திரன், புருஷோத்தமன், சேனாபதிகள், சேவகர்கள் முதலியோர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—புருஷோத்தமரே! நம் தூதர்கள் சொல்லியதைக் கேட்டிருந்தீரா? மகதராஜன்சொற்கள் என்மனத்தை யிட்டிப்போற் குத்துகின்றன. நான் செய்யும் யுக்தத்தைப் பழித்து எனக்குக் தீங்குநேருமென்று சொல்லக்கூடிய முடிமன்னனொருவன் படிமிசை உயிர்வாழ்வனோ? அவன் திறத்தை இன்றே அறிவேன்.

சேனாபதி:—பாரசீகராஜ்யமுழுவதையும் ஒருகணத்தில் வென்று கைக்கொண்ட உங்களுக்கு இது ஒரு பெரிதா?

புருஷோத்தமன்:—மகதன்பெருமையை நீங்கள் அறியீர். அவன் தேசத்தின் செழிப்பும் குடிகளின் ஊற்றமும் படைகளின் வலியும் செல்வத்தின் மிகுதியும் பாரால் அளவிடமுடியும்? அவனை ஒரு பெரிய போர்வீரன். அவன் சேனைத்தலைவரும்

நேபாளம் காந்தாரம் முதலிய மிலேச்சர்களும் முாடர்களும் வசிக்
கும் தேசங்களில் நெடுநாள் போர்புரிந்து தேர்ந்தவர்கள்.

சேனாபதி:—அரசே! அவர்கள் படைவலியை நம் தூதர்கள்
கணக்கிட்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஐம்பதாயிரம் தேர்களும் லக்ஷம்
யானைகளும் 2 லக்ஷம் குதிரைகளும் ஐந்து லக்ஷம் காலாட்களும்
இவரறிந்தமட்டில் மகதனுக்கு இருக்கின்றனவாம். இவைதவிர
எல்லைக்காப்புச் சேனைகளும், கோட்டைகாக்கும்படைகளும்
சிற்றரசர்படைகளும் மிகுந்திருக்கின்றனவாம். தூதர்தலைவரே!
நான் சொன்னது சரிதானே?

தூதர்தலைவன்:—ஆம். அது மட்டுமேயன்றி அவன் நாட்டு
வில்லாளிகளின் திறம் மிகவும் மெச்சத்தக்கது. புடைத்தெழு
தோளும் துடித்தெழு வீசையும் உடையராய் அவர்கள் தம்மினும்
உயர்ந்தவில்லைத் தரையில் ஊன்றி அடியை இடக்காற்பெருவிர
லால் மிதித்துத் தலையை இடக்கையால் இழுத்து வளைத்து நாணியை
இறுகச்சுற்றி அயின்முகக்கணைகளும் அரைமதிவாளிகளும்
கோத்து, மரங்கள் கிழியவும் கற்கள் பிளக்கவும் எய்யும் வல்லமை
யுடையவர். இருப்புக்கவசங்களைத் தகர்த்தும் தேர்களை உடைத்
தும் வீரர்களைத் தலைதுணித்தும் அவர்களம்புகள் தடையின்றி
மேற்செல்லும். கதையெடுத்துப் பொருவோர்கையாற் சிதை
படாதபொருள் பிரமன்படைப்பில் ஒன்றும்இல்லை. கோட்டைகளைத்
தகர்க்கவும் மதில்களை யிடிக்கவும் பூமியில் சுரங்கங்கள் வைக்கவும்
அளவிறந்த பொறிகள் அவர்கள் நாட்டில் உள. பகைவரை
மறைந்திருந்தாவது பொறிகள்வைத்தாவது கொல்லும் வழக்கமே
அவர்நாட்டில் இல்லையாதலின், அவைகளுக்கு உதவக்கூடிய
ஆயுதங்களொன்றும் அவர் அறியார். துன்புற்றோர்க்குதவலும்
இரந்தோர்க்களித்தலும் எளிப்போரை ஆதரித்தலும் ஆகிய இவற்றை
உடன்பிறந்த குணங்களாக்கொண்டு அறமும் ஆண்மையும் சேர்ந்
திருக்கப்பெற்றுள். அவர் நடுவில் நான் வதிந்தநாள்களை என்
ஆயுள் உள்ளவளவும் மறவேன்.

சேவகன்:—[தொழுது] அரசே! நம் படமாடவாயிலில் மகதன்
தூதர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—அவர்களை உடனே உள்ளே அழைத்து வா.

தூதர்கள்:—[வணங்குதல்.]

தூதர்தலைவன்:—ஆண்டகாய்! எம்மரசன் வாழ்த்தையும் எம் வந்தனத்தையும் ஏற்பிராக.

அலக்ஷயேந்திரன்:—தூதர்களை! நல்லசமயத்தில் வந்தீர்கள், நாங்கள் உங்கள் நாட்டைப்பற்றித்தான் உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

தூதர்தலைவன்:—அதுவும் எங்கள் பாக்கியந்தான். எங்கள் மன்னர் கட்டளையின்படி நாங்கள் இன்றைக்கு முப்பதாம்நாள் உங்கள் மறுமொழிபெற்று எங்கள் ஊர்போய்ச் சேரவேண்டும்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—உங்களுக்கு யான் சொல்லவேண்டிய மறுமொழி என் தூதர்களால் உம்மரசர்பக்கல் சொல்லப்பட்டதுதான்.

தூதர்தலைவன்:—அரசே! சினங்கொள்ளாதீர். தர்மத்தைச் செகுத்துப் பாபம் மேம்படாதென்பது உமக்குத் தெரியாதா? தாமரைகள் மலர்ந்து மணம் வீசவும், வண்டுகள் பாடவும், அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கவும், மீன்கள் மிளிரவும் பக்கத்தில் மயில்கள் ஆடவும் அழகுடன் விளங்கும் பொய்கையில் ஆசையுடன் இறங்கி அதைக் கலக்கி அழகுழித்துத் தானும் அங்குள்ள முதலைவாய்ப்பட்டழியும் மதயானைபோல் அறநினைந்தொழுகுமானரோர் பலர் வதியும் எங்கள் நாட்டையும் ஊறுசெய்து நீரும் சீரழிதல் மேன்மையாகாது.

தெய்வமே பரவீ மெய்வழி தெரிந்தாங்

குய்யுமா றுன்னியெக் காலும்

கைதவ மகற்றிக் களிப்புறு மனத்தோ

டைவகைப் புலன்வலி யறுத்துப்

பெய்வனைக் கையர் பெட்டினின் மயங்கா

தெய்தக விதிமுறை யாற்றி

கைவுறு முடலால் ஞானமிக் குயர்க்தோர்

களிபல ருறையுநா டதுவே.

இத்தகையோர் உயிரிலும் உடலிலும் பற்றற்றமனத்தராய் வதியும்நாட்டில் நீர் வீண்போர்செய்து குற்றமற்றவர்களான எம் மரசர்குடிகளுக்குத் திங்குவிளைக்க முயலவேண்டாவென்றும், அப்படி நீங்கள் முயன்றால் உங்களுக்கு மிகுந்த கேடுவருமென்றும் எம்மன்னர் சொல்லினர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—எனக்குக் கேடுவிளைக்க உங்களரசரால் ஆகாது. இவ்வாறுதான் பாரசீகனும் சொல்லி என்கையால் மாண்டனன். உங்கள் உபதேசம் எனக்கேன்.

தூதர்தலைவன்:—தர்மத்தைப் பாபம் வெல்லாதென்று நாங்கள் கூறவந்தது உபதேசமாகுமோ? எங்கள் நாட்டில் தர்மம் மலிந்திருப்பதோடு படைவலியும் மிகுந்துளது.

தூயவெண் முந்தூல் பூண்டு சுருதியின் கரைகள் கண்டு
தீயடு வேள்வி முற்றித் திரவியப் பற்று நீத்துக்
காய்சின மகற்றிக் கல்லித் துறைகடற் தறிவு முற்றி
யாயென வளிசெய் நெஞ்சத் தந்தணர்க் காச நெந்தை.

இத்தகைய பிராமணோத்தமரின்வடிவமாய்த் தருமமே எங்கும் திரிதரும் எம் நாட்டை மாற்றரசர் வெல்லல் முடியாது. மேலும் எம்மரசன்படையினர்க் கெதிர்திற்க உம்மார்களால் முடியுமா?

நிழலிணைச் சீறிக் கந்தை நெறித்தொடித் திர்த்துத் தூணைக்
கழையெனச் செகுத்துக் காந்திக் கையெடுத் தலறி யோடி
மழைமத வருவி சோர வண்டினம் தொடர்ந்து செல்லப்
பொழிலிறுத் தடங்கிப் பாகின் புடைதொடர் கரிகள் சுற்ற.

எம்மன்னர் போர்க்கெழுந்து களங்கொள்ளின் உம்மவர் ஆவர் மாட்டுச்செல்லாது புறங்காட்டியோடுவர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—உங்கள் யானைப்படையின் திறத்தை நாம் புருஷோத்தமனுடன் செய்த போரில் ஆறிந்துகொண்டோம்.

தூதர்தலைவன்:—வங்காளத்தில் விலைப்படாமற் கழிபட்ட யானைகளை நீர் வெல்வதற்குப் பட்டபாடு எங்கள் நாடுமுழுதும் நகைக்கிடமாயிற்று. இன்னும் எம்முடைய மற்றைப்படைகளின் வலியையும் கேட்பீராக.

துணியும் வில்லும் ஏந்தித் துணிவுடை மனத்த ராகி
 ஆணையை யாற்றித் தத்தம் ஆருயிர் மதியா ராகி
 ஆணவம் அரசர் தெய்வம் அன்புடை நாடென் நின்ன
 பேணுதல் பெரிதாய் முந்தும் பெட்பினர் பெயர்ந்து செல்ல.
 பால்புரை புரவி பூண்டு பகழிபெய் வீர ரேந்தி
 மேலுயர் கொடியின் சீரை மாற்றல ராற்றல் துற்றக்
 கால்வழிக் கால்கள் மாளப் பால்படு படைகள் சிந்தக்
 கோல்கொளும் சூதன் உந்தக் கொதித்தெழும் கொடித்தேர் சுற்ற.
 விரைதரு பரியின் வீரர் வேலொடு வாளும் ஏந்தித்
 தரைதரு துகள் கிளப்பித் தாரகைக் கணமறைத்து
 நுரைதர மோதிச் சிந்தி தூறிடும் போதில் நீவிர்
 திரைதரு க்டல்வாய்ப் பட்ட செய்மணற் குன்றே யாவீர்.

புருஷோத்தமன் எங்கள் சிற்றரசர்க்குக் கப்பங்கட்டும் ஒரு நாட்டுத்தலைவருக் கீடாகான். எங்கள் வில்லாளிகளின் கணைகள் உங்கள் இருப்புச் சட்டைகளைக் கிழித்துப் பாயும் வலியுள்ளன. எங்கள் தேர்வீரர் பொருதுசெல்லும் வேகத்தில் உங்களுக்குப் போர்முகந்தெரியாது தலைதடுமாறிப்போகும். எங்கள் குதிரை வீரர்க் கெதிரில் உங்கள்படைஞர், பொங்கியெழும் கடலின் அலைகளின்கீழ் நெய்தற்பயிரென இருந்தவிடந்தெரியாது மறைந்தழிவர். இதுகாறும் வெற்றியும் கீர்த்தியும் பெற்றுவந்தநீர் இனி மேற்செல்லத்துணிவீராயின் வெற்றியும் கீர்த்தியும் மகதனுக்கு விட்டுவிட்டுப் பாவமும் பழியும் மாத்திரம் சுமந்து திரும்புவீர். குறநாட்டுஃவந்தனாகிய பாஞ்சாலனையும் நாகரிகமற்ற காட்டுமக்களையும் வென்றதை வெற்றிபாகக்கொண்டு மகதன்மாட்டுச் சீரழியாதீர்.

கானுறை கள்வர் தம்மைக் கடித்ததோர் வலியைக் கொண்டு
 மானிடர் ஏத்தும் மன்னன் மகதனை வெல்ல லாமோ
 கூலுகிர்ச் சிங்கக் கொல்லும் குருணைமா னென்னு மன்றை
 வானுயர் சரபத் தின்பால் வலியழிற் திறக்கு மன்றே.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—[சற்றுக் கலங்கி] சரி. நீங்கள் போய்வரலாம்.

கூதர்தலைவன்:—எங்கள் சக்கரவர்த்திக்கு நாங்கள் என்ன சொல்லுவது?

சேவகன்:—[தொழுது ஒரு ஓலையைக் கொடுக்க.]

அலக்ஷ்யேந்திரன் : — [அதைவாசித்துவிட்டுப் புருஷோத்தமரை கோக்கி] பாஞ்சாலரே! உம்முடைய சேனாதிபதி சத்ருஜித் நமக்கு ஒரு வீரரை அனுப்பியுள்ளார். [சேவகனைகோக்கி] சேவகா! இவ் வேலைகொணர்ந்தவரை உள்ளே வரவிடு.

சந்திரன்:—[பல சிற்றரசர்கள் பின்வரப் புகுந்து சற்றுத் தலைவணங்கிக் கைகுவித்து] அரசர்பெருமானே! என் அஞ்சலி ஏற்பிராக. என் தலைவர் சத்ருஜித்தின் ஆணைப்படி இந்நாட்டுத் தலைவர்களைப் புருஷோத்தமர்பால் சேர்ப்பிக்க வந்தேன். அது காரணமாக உம்மைக் கண்டது என் பெரும்பேறே. [புருஷோத்தமனிடம் ஒரு ஓலையைக் கொடுத்து] எம்மரசே! கப்பக்கொடாது காலந்தள்ளிவந்த இவர்களைப் பிணித்துவரும்படி தாங்கள் சேனைத்தலைவருக்கு உத்தரவு செய்திருந்தபடி இவர்களை உம்மடியிற் சேர்க்கிறேன்.

புருஷோத்தமன்:—[சிற்றரசர் தொழ ஓலையைவாசித்து] சந்திரரே! நீர் உம்முடையபெயருக்கு மாறாக இவர்களிடத்தில் சூரியனைக் காட்டிலும் வெம்மைவிளைத்ததாக உம்முடைய போர்வலியை மிகவும் மெச்சி எம் சேனைத்தலைவர் எழுதியிருக்கிறார். யானறிந்தமட்டில் அவர் ஒருவர் போர்வலியையும் மெச்சுகிற வழக்கமில்லை. அவரே இவ்வளவு புகழ்ந்துபேசத்தக்க உம்முடைய போர்வலி மிகவும் மேம்பட்டதாகவே யிருக்கவேண்டும்.

சந்திரன்:—அரசே! எம் தலைவர் என்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்திருப்பின் அது என்னிடத்தில் அவர்வைத்திருக்கும்மிகுந்த அன்புபற்றித் தானிருக்கவேண்டும். அவருடன்சென்று அவர்பணித்ததைச் செய்துதவிர வேறெந்தவிதமும் யான் இரத்தப்போரில் முயலவில்லை.

அலக்ஷ்யேந்திரன்:—தலைவன் பணித்ததையாற்றுதலே போர்வல்லார்க்கரிதென்பதும், அங்ஙனம் செய்தமுடித்தல்தான் மிகுந்தபோர்வலியென்பதும் உமக்குத் தெரியாதா! கடலின்விரிந்து உலகெலாம் வெல்லவல்ல என் சேனையில் அங்ஙனம் செய்யவல்லோர்சிலர்தாம் உளர். அவரே மேற்பதவிகளுக்குரியராய் என்பக்கலிருந்துதவவர். ஆதலின் நீர் ஒரு பெரிய போர்வீரரே. மேலும், இவ்விளமைப்பருவத்தில் இவ்வளவுதிறம்வாய்தல் மிக அரிது. நீர் மகதநாட்டவரோ?

சந்திரன்:—ஆம். அரசே! எம் நாட்டில் அந்தணர் மறையும் வைசியர் வணிகமும் கற்பதுபோல் கூத்திரியராகிய நாங்களும் இளம்பருவத்திலேயே தகுந்த ஆசிரியரிடம் தேகப்பயிற்சிசெய்து கொண்டு, பின் வில் வேல் வாள் என்னும் சிறந்த படைக்கல வகைகளிற் பயின்று, அதன்பின் யானை குதிரைகளை நடாத்தவும் தேரூரவும் தெரிந்துகொள்வோம். எம்முடில் பிழைப்பற்றுவந்த என்னைக் கண்டு தாங்கள் மகிழ்சிறீர்கள். என்னினும் இளமையிலேயே தாம் தனிநின்றுபொருது பெரும்படைபழிக்கும்வலியுள்ள வீரர் அளவிற்றதோர் அங்கு உளர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—[தூதர்தலைவனைநோக்கி] இவர்கள் அரசன் தான் தனியே பொருவதாய்ச் சொன்னனன்றோ?

தூதர்தலைவன்:—ஆம் அரசே!

சந்திரன்:—அவர் அங்ஙனம் செய்யவல்லவரே. இதினும் மிகப்பெரிய சேனையையும் அங்ஙனம் பொருதழிப்பர். உங்கள் இருப்புச்சட்டைகள் அவர் வாளின்முன் மின்னலின்முன் இருள் போற் பிளவுபடும். உங்கள் ஆயுதங்களெல்லாம் அவர் வயிரகவசத்திற் பட்டுக் கல்லின்மேல் விழும் மழைத்துளிகள்போற் சிதறுண்டு பயன்படாதுபோம். அவரேயன்றி இன்னும் அளவிற்றதோர் அவரினும் தேகப்பயிற்சியினும் படைப்பயிற்சியினும் மிகுந்தோர் எங்கள்நாட்டில் இருக்கின்றனர்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—அப்படியாயின் அவர்வலியை நான் காணவேண்டும்.

சந்திரன்:—போர்முனையிற் காணவேண்டுமென்று நீர் ஆவல் கொண்டால் அது நஞ்சின் சுவையறிவதுபோல் கண்டபின் நீர் உயிருடனிருக்கமுடியாது. எம்மரசரோடு நேசஞ்செய்துகொண்டால் வீரர்பயிலும் சாலைகளிற் காணலாம்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—நீர் அச்சாலையிற் பயின்றவர்தாமோ?

சந்திரன்:—ஆம். சிலகாலம்.

அலக்ஷயேந்திரன்:—உம்மைப் பரீக்ஷிப்போம். [தூதர்களை நோக்கி] தூதர்களே! நீங்களும் நாளை இதைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாம்.

- 2164 ஓங்கியதன் ணளியறந்தான் கலியுகமே
 வடியிடவே யொற்றைத் தாளி
 னீங்கிடரெய் துபுகளர்போ தினிலிறந்த
 காலமெடுப் பவனே யாகிப்
 பாங்குடைத்தன் னடுவுநிலை கொல்லாமை
 வாய்மையெனும் பதமோர் மூன்றாற்
 றுங்குவனென் றெதிர்கருதித் தாதையறத்
 தாங்கியெனத் தாழித் தானே. (அ)
- 2165 *தழற்பாணி கறைகெழுவச் சிரபாணி
 மிளிர்படிகத் தாமம் வேய்ந்த
 நிழற்பாணி விழைந்தகமண் டலபாணி
 முதலெவர்க்கு நிபனே யாய்வேய்ந்த
 குழற்பாணி கொடுதொறுவின் குழுவழைத்த
 மழைமுகில்பார் குளிர்ப்பா னீன்ற
 கழற்பாணி தனைப்புகழ்சக் கரபாணி
 யனைத்துயிர்க்குக் களைக ணுவான். (ஆ)
- 2166 மறத்திகிரிப் படைதரித்த வருளாளன்
 மலரினிற்றெண் மருந்திற் றோன்றற்
 திறத்திகிரிப் புளகமுலைச் சுவடணை வான்
 பரனெனவத் திடந டாத்து
 மறத்திகிரிப் படையினைக்கைக் கோடலிற்சக்
 கரபாணி யாகி யாசைப்
 புறத்திகிரிப் பொருப்பினுக்கப் புறத்திருடர்
 நிலவெழும்வண் புகழா னன்றே. (க)
- 2167 பச்சுதரத் தகிலாண்டத் துயிர்க்கணமே
 கோதகத்திற் படியா வண்ணம்
 வைச்சுதரக் கொடுங்கனறற் றுவகையோர்
 புடைபதுக்கி மறித்து மீன்று
 மொச்சுதரப் புனியினைமு வடியெனத்தா
 யவன்றனக்கே முழுது மாட்செ
 யச்சுதர்தம் பெருமையையா ரறியாதார்
 மூவுலகத் தடைந்து ளாரே. (கக)

- 2168 சீதரனே பரனெனுமத் திடம்பயின்று
 மறைமுழுதுந் தேளிந்த கேள்வி
 முதுணர்வா ரடியவர்தம் மடியவரெம்
 மடிகளென முத்தி சேர்ந்தும்
 பூதவுடம் பழிவதல்லாற் புகழுடம்பு
 பொன்றாது புவனி மீதுண்
 டாதலினு லச்சுதனும் பெயர் திடனா
 மெனுமவனுக் ககில மன்றே. (கஉ)
- 2169 மாந்தராற் சமைந்தபடை யாதுளவென்
 றிகழ்ந்தொழிந்த வரங்கள் வாணி
 காந்தரா லிசைந்தெழுதென் னிலங்கையர்கோ
 னுயிர்செகுப்பான் கணையொன் றேவி
 வேந்தர்வேந் தெனுஞ்சனகன் புதல்வியொடுந்
 திருநகர்க்கு மீண்டோர்க் காட்செய்
 சேந்தர்வாய் மையைப்புகழ்தற் கெளியகோ
 வெனையனையார் சிறுசொற் கன்றே. (கங)
- 2170 பரனளித்த மூதண்டத் தயனமைத்த
 பதிகள்பதி னுலி லுள்ளா
 ருரனளித்த வெஃகினொடு மார்கலிச்சூர்
 தடிந்தவொரு மயில்வாழ் வெய்தி
 வரனளித்த காந்தியுடைச் செம்மையொடு
 நலத்தகைசால் வள்ளி யோனால்
 அரனளித்த சேந்தனுமச் சுதனளித்த
 சேந்தனுமொப் பாமென் பாரே. (கச)
- 2171 தங்கண்ணன் பிலராகிப் படைத்தழிப்போர்
 தமைத்தொடர்ந்து சரத வாய்மை
 பொங்கண்ணந் தழும்புபடப் புகழ்ந்திழிந்து
 போவதல்லாற் புரைதீர் காவல்
 எங்கண்ணன் றனக்கடிமைத் திறம்புரிவார்
 மதம்பழிப்பா ரிகலைக் காய்ந்த
 செங்கண்ணன் புகழ்புகுகாத் திசையுளவேற்
 கதீர்புகுகாத் திசையுண் டாமே. (கரு)

- 2172 நஞ்சமே யெனத்தெறுநல் குரவடைந்தோர்
 நல்குரவா னடுக்குந் றூர்கள்
 தஞ்சமே சானெனுமுன் முகமலர்ந்தின்
 சொலிற்களிகூர் சால்பி னோடு
 மஞ்சனீ ரெனவெதிர்கொண் டக்கணத்தங்
 கவர்குறித்த தளித்தற் காகச்
 செஞ்செவே யருள்புரிநோக் குடைமையிற்செங்
 கண்ணெனனுந் திரைநீர் ஞாலம். (க௬)
- 2173 நீர்க்கழிவா ரிதிசலவும் புளியனைத்து
 மொருகுடைக்கீழ் நிழற்றல் போற்றி
 வார்க்கழியா தெழுமுழையார் பொற்கலத்தேந்
 தமிழ் தினையும் வயின்வந் தேயேற்
 பார்க்கழியா துவகையிற்பாத் தருந்தரசர்
 பெருந்திருவென் பதுவு மல்லாற்
 போர்க்கழியார் பெருந்திருவிற் களகையர்கோன்
 பெருந்திருவும் புன்மைத் தாமே. (க௭)
- 2174 கூற்று வனிற் கொலைபயில்வன் களிற்றினிற்கொய்
 யுளைப்பரியிற் கொடித்திண் டேரின்
 மாற்றமுறச் செருக்களம்புக் கிகல்விளைப்போர்
 போர்க்கழியா மரபி னாலும்
 போற்றியவைம் பொறிவழிபுன் புலன்விளைக்கும்
 போர்க்கழியாப் புரைநீர் ஞானந்
 தேற்றமுறந் திறத்தாலும் போர்க்கழியா
 ரெனப்புனர்போர் சிறந்த தன்றே. (க௮)
- 2175 வேரிபார் செழுங்கமலத் திருமார்பத்
 திறைநிலையே விழைமெய்க்கு ஞானச்
 சிரியா ரடியவர்தம் மடியவர்தம்
 மடியவர்க்காட் செய்யு மேன்மைக்
 கூரியா ருயிர்க்குயிராம் போர்க்கழியார்
 தவம்படிவங் கொண்ட தொன்றாக்
 காரியார் பொருட்டினின்மே தினியடைந்த
 பயன்றனக்கோர் கைம்மா றுண்டே. (க௯)

2176 தீவணங்காட் டியநாகத் திடையமுந்த
 வுயிர்செகுக்குந் தீமை யோர்க்கு
 மூவணங்காட் டியமுதல்வர்க் கொருமுதலாய்
 நின்றமுதற் கடவு ளாய
 பூவணங்காட் டியைமருமக் திடைதரித்த
 பொருளிவன்கை பொறித்த செந்தீட்
 டாவணங்காட் டிலுமுவந்து தரும்பரம
 பதமென்ற லறைவ தென்னே. (20)

2177 ஊனிவர்செஞ் சுடராழித் தடக்கையினுன்
 றிலகமுத லொருமு வர்க்குங்
 கானிவர்மெய்த் தவமுனிவர்க் கொருதிலகம்
 வசிட்டனெனுங் காட்சி யாளன்
 வானிவர்வண் புகழ்த்தருமன் குருகுலத்தார்க்
 கொருதிலக மாசி லாத
 தேனிவர்பைந் தார்வமுதி கழுவன்மா
 பினுக்கிவனோர் திலக மாமே. (2க)

வேறு.

2178 செல்வத் துறைக்குப் புரந்தரனாத்
 தேருந் தொறுஞ்சிந் தையையுருக்குங்
 கல்வித் துறைக்குத் தமிழ்முனியாப்க்
 காட்சித் துறைக்குக் கினழியாச்
 சொல்வித் தகமன் மதனெனலாய்ச்
 சுரபி யெனத்தண் னாளிபயின்ற
 நல்வித் தகனெண் ணிரண்டெனலாம்
 பருவ மதனை நயந்தானே. (22)

இருபதாவது திருமுடியடைவுச்சுருக்கம் முற்றும்.

உக. பெண்பேசுசருக்கம்.

- 2179 பெருவாழ் விணங்கும் பொறையுடையோன்
 பேராச் சிறப்பிற் புவிதனக்கைந்
 தருவா யறிஞர் தவந்தழைப்பத்
 தருமந் தழைப்பத் தழைதருநான்
 மருவார் மலர்ப்பெ ணணங்ககலா
 மாயோ னுறைவண் பரிசாரத்
 திருவாழ் மார்ப ரிடத்துதித்த
 திருவின் றிறமிக் கினிப்புகல்வாம். (க)

வேறு.

- 2180 மருந்துதித் ததனுட் டோன்று
 மலருளாட் கமைந்த பொற்பு
 மருந்துதிக் கமைந்த கற்பு
 மவனியாள் பொறையும் விண்ணோர்
 பெருந்துதிக் கமைந்த மேன்மைப்
 பெண்ணியல் பெருக்கி வேலை
 பொருந்துதிக் கமைந்த மண்மேல்
 வெளிவரும் புதுவ தன்னாள். (உ)

- 2181 சுழித்தெழு துவதொன் றில்லாச்
 சுருதிக்கு முதலே நிற்ப
 தழித்தெழு துவதொன் றில்லா
 வரியெனும் பெரிய நாமங்
 கழித்தடங் கடற்கண் ணூர்தங்
 கற்பினை யெண்ணும் போழ்தம்
 மொழிக்குமுன் னிற்ப தந்த
 முற்றிழை மடந்தை கற்பே. (ஈ)

- 2182 பெருங்குலத் தொண்மை சான்ற
 பெருங்குடிப் பிறந்த பெண்ணிற்
 கருங்கல மனைய தொன்று
 யாவியிற் சிறந்த தாகிச்

சுருங்கலின் ரூய நாண

முதலிய நான்குந் தோற்ற

மொருங்குடை மையினுன் ஞால

முடையநங் கையெனு மன்னே. (ச)

2183 சேயென மலரிற் றேன்றுந்

திசைமுகன் றனைப்பெற் றுளைத்

தாயென வுடைய நங்கை

தண்ணளி யுடைய நங்கை

வேயெனத் திரண்ட தோளார்

விரும்புமுத் தமநன் கற்பு

நீயெனக் குடைய நங்கை

யெனவுரை நிகழ்த்து நீரார். (சு)

2184 பூசுரர் துறவு பூண்டு

பொறியடக் கினர்க ளில்லின்

மாசற வைகு மாதர்

மணமனை புகுந்து கற்பிற்

காசிக ளறைவ திம்ப

ரருந்துதி யெனலாய் வாழ்ந்த

தேசடை நங்கை போலச்

சிறத்திரென் றுரைப்ப தாமே. (சு)

வேறு.

2185 நள்ளிருட் பிழம்பினை நளினப் போதின

னள்ளிமென் சுருள்படுத் தழுகி னூற்றிபின்

தெள்ளிதி னெறித்துநீண் டடர்ந்து செவ்விசு

ரொள்ளிதி னறுவிதா யமைத்த வோதியாள். (சு)

2186 வளரியல் பின்றியும் வைக றேறுமெய்

தளரியல் பென்பதுந் தவிர்ந்து தெண்ணிலாக்

கிளரியற் பிறைதுதற் கோலங் கீதவண்

டுளரில விதழினு ருணர்வை யுண்ணுமே. (சு)

2187 உருவிவா னுருகெழு சிலையு மும்பர்கோன்
செருவிவாண் டொழில்புரி சிலையு நாணுறத்
தருவிவாம் வனப்பின புருவந் தண்குமிழ்
பொருவிவா மூக்கெனப் புகழ்தல் புன்மைத்தே. (க)

வேறு.

2188 நெய்யுண் டன்றினர் நீணிறம் போழ்ந்தவர்
மெய்யுண் டாளியை மீளவு முண்டுபோய்த்
துய்யுண் செஞ்சுடர் தூண்டர னுண்டவேன்
மையுண் செவ்வி மதரரிக் கண்களே. (க0)

வேறு.

2189 நித்திலத் திரளினே நிரைத்த தாமெனும்
உத்தம முறுவலுக் குவமை யில்லையால்
வித்துரு மமுமமு தளாய மென்மைகூர்
தத்துவம் பெறிவிதழ்க் குவமை சாலுமே. (கக)

2190 திருந்தின புலமையோர் செவியுஞ் சிந்தையும்
பொருந்தின வியற்றமிழ் பொருவு மேன்மையும்
அருந்தினர் புறத்தொரு சவைக்கென் றன்புற
மருந்தின தினிமையும் வளர்க்கும் வாணியே. (கஉ)

2191 பங்கயத் திறைவனம் பரத்து வெண்மதி
சிங்கலுந் தமையுநீஇச் சிறப்பின் மாசறக்
கங்குலும் பகலுமோர் காட்சித் தாய்ப்புணர்
மங்கல மதியமாம் வதன மென்பதே. (கங)

2192 குண்டலம் புனைந்தொளி குலாய வள்ளையந்
தண்டெனக் கவின்பெறத் தழைந்த காதுதா
முண்டதுட் புகப்புறந் தோன்று மொண்மைசால்
கண்டமு நாகிளங் கமுகின் வண்ணமே. (கச)

2193 தண்ணற வருவிநீ ரருவி தாழ்ந்துவீழ்
வெண்ணிற மழைதவழ் வெற்பிற் றோன்றுவ
கண்ணவிர் மணிவடந் தரளக் காழ்கொளிஇப்
பண்ணமைத் தெழுந்தவெண் படாம்பெய் கொங்கையே.()

வேறு.

- 2194 வீக்கம் பற்றிய வெம்முலை மேனிலத்
தாக்கம் பற்றிய தாங்கொ ரளவையா
மோக்கம் பற்றிய முதுணர் வாலன்றி
நோக்கம் பற்றி தாதுண் மருங்குலே. (கசு)

வேறு.

- 2195 இணையென வெழிலிசைந் தெழுந்த மேதகு
பணையென வணையெனப் பணைத்த தோளிணை
கணையெனத் திரண்டதாட் கமலப் போதுகைத்
துணையெனச் சிறந்தன துணியுங் காலையே. (கௌ)

வேறு.

- 2196 நிறங்கொள் வாழை நிரலிணைத் தண்டையே
குறங்கின் செவ்விக் கிணையெனக் கூறுவார்
மறங்கொள் வாளிகள் வைகிய துணியின்
நிறங்க ளென்பர் திரள்கணைத் தாளையே. (கஅ)

- 2197 நறவ ளிக்கு நரிணையைத் தோய்ந்துமெய்
யுறவ ளிப்பவ னெண்மையைத் தேர்ந்துவாழ்
துறவ ளிப்பவர் சூழ்ச்சியி னுமையே
பறவ டிக்கிணையென்று புகல்வரே. (கக)

வேறு.

- 2198 உம்பர்மால் வரைசுமந் தொகிர்தீ மின்கொடிக்
கம்பமே தாமுதிர் கதிசெய் வாயெனிற்
றம்பமே துளக்கெனத் தாழ்ந்து வீரிடும்
பைம்பொனூ புரத்தன பதுமக் தாள்களே. (உ௦)

- 2199 நலம்புனை யிலதையின் னளிதெண் ணீரினிற்
சூலம்புனை கிணைகளிற் சூலாய் பன்மலர்
வலம்புனை புலந்தரு வாத்தின் மாசிலாப்
புலம்புனை கொடியபந் தணைய பொற்பினாள். (உக)

- 2200 கண்ணக னிலத்தினுட் களின்பு ரப்பன
வெண்ணருங் கலங்களே யவையு மீங்கிவள்
வண்ணமெய் தாக்கவின் கைக்கொள் வாழ்வினாற்
பெண்ணருங் கலமெனச் சிறந்த பெற்றியாள். (உஉ)